271

SVĚT BEZTĚLCŮ

Prolog

Z reproduktoru zazněl šéfův hlas a po katakombách roznesl tuto zprávu: „Vedoucí všech výzkumných skupin se shromáždí v hlavní laboratoři, aby se zúčastnili závěrečného experimentu."

Psanci času pozorně naslouchali. Po dobu mnoha oběhů planety dobrovolně snášeli osud ztroskotanců, jen aby posloužili jedinému cíli — pomstě!

Zničili svůj vlastní svět a zalezli do hor a jeskyní této pekelné planety, aby mohli svému nepříteli zasadit zničující úder. Nenávist, nastřádaná za mnoho generací, si musela najít průchod. Hnací silou jejich konání nebyla jen nenávist, ale i nesmazatelný pocit viny, vědomí, že jiným inteligentním bytostem připravili příšerný osud jen proto, aby prodloužili svou lhůtu u Zosobněného zla.

Čelili převaze protivníka, který si podmanil energii sluncí a čas. Oni sami neměli nic, jen své vědomosti, specializovanou genialitu a zařízení několika laboratoří...

Davem procházel rudě oděný šéf vědeckých pracovníků a temné postavy uctivě ustupovaly. Zazněly tlumené hlasy, ale i ty okamžitě umlkly. Ani veliké vzrušení nemohlo potlačit tradiční disciplínu, budovanou tisíciletí. Mutované bakteriální kultury vydávaly slabě žluté světlo, které nedosahovalo až k temným chodbám a vrhalo po stěnách dlouhé stíny.

Trolok, První vědec a současně šéf Psanců, čekal, až se ve velikém kruhovém podzemním sále s kupolovitou klenbou sejdou vedoucí pracovníci všech výzkumných skupin. Teprve poté vystoupil na pódium.

Šeptem vedené rozhovory okamžitě umlkly.

Trolok pozvedl rudě svítící hůlku.

„Život dávat, život tkát, pouta vít, nepřátele bít..." mumlal prastaré formule.

„Všechno je změna!" zazněla odpověď z řad okolostojících.

Trolok zasunul hůlku do olověného pouzdra a na okamžik to vypadalo, že chce promluvit. Pak se prudce otočil a vyšel po několika stupních k projektoru hypermikroskopu. Těžce sklesl na kulatou židličku, na jeho holou lebku se snesla lesklá kontrolní přilba a Trolokových dvanáct prstů se položilo na ovládače projektoru.

Na modrobíle svítícím rastru projektoru se objevila beztvará mlhovina, která nabírala obrysy až do čistého obrazu.

Ukázala se jedna z rostlin planety,

nízká, poléhavá, šedozelené barvy. Na zrychleném záběru vyrazily z četných větviček štíhlé, žlutobíle stvoly, zesílené na horním konci. Pupence pukly a rozvily se do fialových, sametově matných květů...

Náhle se obraz změnil.

Na mřížce projektoru se vznášel shluk dvou rozdílných druhů buněk. Hlas z reproduktoru podal vysvětlení, ale vědci by rozuměli i bez něj. Znali rozmnožovací buňky plazivých rostlin. Znali také drobné, krystalicky vypadající tyčinky, které se náhle objevily mezi buňkami. Pokaždé, když se tyčinka dotkla stěny rozmnožovací buňky, způsobilo to její zesílení.

Opět zazněl šéfův hlas:

„Toto je pokus číslo 7581. Sledujte, prosím, typické zesílení. Tímto místem pronikají DNA vlákna syntetických virů přes stěnu do rozmnožovací buňky."

S napadenými buňkami se udala změna. Rozdělily se docela normálně, ale z buněk plazivých rostlin se stalo něco jiného.

„Při tomto pokusu se nám poprvé podařilo ovlivnit buňku syntetickými viry," vysvětloval Trolokův hlas. „Infikované buňky považují virová vlákna DNA za stavební vzorek a napříště reprodukují při dělení jen ty buňky, které jsou identické se vzorkem viru."

Obraz se opět změnil.

Objevila se obrovská pokusná plocha pod širým nebem. Z vymýcené půdy stoupala vláha poslední průtrže mračen a po rostlinách nebylo ani stopy. Jako ve zrychleném filmu vyrazily ze země typické žlutobíle stvoly a rozvily se fialové květy.

Přes mřížku sjely blesky, pak se trojrozměrné zobrazení opět uklidnilo. Obraz se ale změnil. Objevil se výsledek šíření impulzních vln ve zmenšeném měřítku. Tisíce silných, téměř kovově se lesknoucích kořenů protklo půdu. Na jedné straně kořeny ústily v atomovém agregátu, na protilehlé straně v miniaturní mřížce.

Několik vteřin po spuštění atomového agregátu vyšlehl z miniaturních věžiček mřížky modrobílý oheň.

Projektor pohasl. Trolok se těžce zvedl a z pódia přehlédl vedoucí výzkumných skupin. Z výrazu jejich očí pochopil, že porozuměli. Nebylo třeba nic vysvětlovat. Od tohoto okamžiku bylo jen otázkou času, kdy nastane hodina pomsty.

Trolok věděl, že se toho dne nedožije. Ale podařilo se mu překonat hranici, která byla doposud považovaná za nepřekročitelnou: Dát rostlinám funkci strojů, které se samy rozmnožují.

1.

Paměť se jako vždy vracela jen útržkovitě. Z bezesné temnoty terapeutického spánku se vynořovaly obrysy tváří přátel, nadřízených i podřízených

i tvář Yezo, jeho ženy a prezidentky planety Oxtorne... Jak dlouho už byli odloučeni časem i prostorem...

Nadporučík Omar Hawk otevřel oči. Průsvitným hledím přilby sledoval rosolovitou hmotu a jen pozvolna se zbavoval omámení.

Konečně si vzpomněl, proč leží v bioplazmovém tanku na palubní klinice. Poprvé jej sem položili před dvěma měsíci poté, co jej Sherlock zachránil z hořícího pokoje na CRESTU III. Stalo se to krátce před dotykem nulového pole na Variu. Vlajkovou loď napadli dvojníci Noirů a Guckyů, vyrobení Tefrody. Kapitán byl varován, ale zapomněl na Oxtorňana v jeho speciální kabině.

Omar Hawk uviděl Guckyho — a nevěděl, že se jedná o produkt duplikátoru. Paprsek z impulzní zbraně jej minul jen díky jeho neobyčejně rychlým reakcím. Guckyho dvojník pak vystřelil do stropu, ze kterého se uvolnily žhavé kovové desky. Omar ztratil vědomí a kdyby jej jeho okrill vystopoval jen o vteřinu později, byl by navzdory své odolné konstituci shořel.

Lékaři palubní kliniky konstatovali popáleniny třetího stupně na dvou třetinách povrchu těla. Organizmus Pozemšťana by navzdory špičkové technice a péči nevydržel poúrazový šok, ale srdce Omara Hawka tlouklo jen trochu rychleji. Přesto by zemřel, kdyby jej okamžitě neuložili do bioplazmatického lůžka a jeho vědomí neuvedli do hlubokého spánku.

Poprvé byl probuzen po měsíci, ale ještě nesměl opustit tank. Cítil se úplně zdravý, jenže lékaři byli jiného názoru. Teprve dnes mělo být provedeno konečné vyšetření.

Nad lůžko se naklonil věčně nespokojený obličej šéflékaře CRESTU III a Omar se ušklíbl. Doktor Ralf Artur byl po medicínské stránce génius a jeho hubená postava, pihy a věčně nasupený výraz by spletl jen nezasvěceného.

Doktor Artur mávl rukou. Současně se zabzučením elektromotoru zazněl mlaskavý zvuk odsávané rosolovité hmoty.

Plazmatický tank se vyprázdnil, z jeho stěn se spustila sprška vody, která spláchla poslední zbytky z Omarova těla, ale umělé gravitační pole jej stále nechalo vznášet se.

Medorobot otevřel tank, uvolnil uzávěry přilby a Omar se nadýchl. Ignoroval natažené ruce a bez pomoci vstal.

Doktor Ralf Artur ustoupil a pronikavým pohledem si měřil atletickou postavu svého pacienta. Omar zrozpačitěl. Z tváří asistentů vyčetl obdiv, závist a taky odpor.

Šéflékař si odkašlal: „vy jste Oxtorňan čtvrté generace?" A aniž počkal na odpověď, pokračoval: „Jaká je na vaší planetě gravitace?"

„Čtyři celé osm desetin g, pane. Tlak vzduchu osm atmosfér."

„Zvedněte ruce! Tak je to správně... Teď se otočte... Nakloňte se... Cítíte při pohybu bolest?"

Omar Hawk zavrtěl holou hlavou. Jeho světle hnědá pleť se začínala mastně lesknout. Šlo o zcela přirozený proces, který svědčil o normalizaci tělesných funkcí.

„Nemám bolesti, pane. Cítím se lépe než..."

„O tom, jestli se cítíte dobře, rozhoduju já!" vyjel na něj lékař. „Vstupte do přístroje na kontrolu funkcí, ale rychle!"

Omara nebylo snadné urazit, ale tento tón se mu přece jen nelíbil. Z neuvědomělého vzdoru nevstoupil, ale skočil. Podlážka vypadla z drážek a jak chtěl Hawk udržet rovnováhu, zachytil se nějakého přístroje. Opláštění prasklo, kabely se trhaly a sklo řinčelo. Z jističe vyšlehl namodralý blesk.

Omar provinile vylezl z trosek. Nechtěně vrazil ramenem do ovládacího panelu a odsunul jej.

Asistenti utekli a tlačili se u dveří, jen doktor Ralf Artur se nepohnul. S pozvednutým obočím prohlásil:

„Vzhledem k této přesvědčivé demonstraci fyzických sil můžeme rezignovat na závěrečný test na zkušebním přístroji. Což by ostatně stejně nebylo možné." A překvapivě dodal: „Připouštím svůj díl viny na vašem jednání, ale to neznamená, že bych vás snad chtěl ještě někdy léčit, vy... vy živoucí robote! Jděte mi z očí!"

Omar ve vojenském postoji srazil paty a rozpačitě si připomněl svou nahotu.

„Věci máte v předpokoji, nadporučíku."

Omar Hawk váhavě, skoro plaše natáhl ruku. „Chtěl bych vám poděkovat za vyléčení."

Doktor Artur se na něj podíval tak překvapeně, jako by byl osloven cizí řečí. Pak ale zazářil a uchopil podávanou ruku.

„Jen opatrně!" nabádal. „A s tím přístrojem si nelamte hlavu. Váš organizmus je cennější než nějaká mašina. Přeju vám hodně štěstí."

***

Omar Hawk se dotkl jeho ramene jen ukazováčkem, ale ošetřovatel zvířat šel přesto do kolen. Prudce se otočil a jen pohled na hodnostní označení elitní jednotky Galaktické tajné služby poněkud pozměnil jeho úmysly.

„Jak se daří Sherlockovi? Chci si ho odvést," řekl Hawk.

Hlídač zezelenal. „vy myslíte... tu příšeru, pane? To bych vám neradil. Co nám zničila tři krmící roboty, sledujeme ji jen přes kameru a potravu podáváme potrubím."

„Otevřte klec!" nařídil Omar.

Muž se div nezhroutil. „Nemyslete si, že jsem zbabělý, pane. Mám stříbrnou medaili za statečnost, ale pouštět tuhle bestii je lehkomyslné!"

„Přejímám odpovědnost," rezignoval Omar. „Můžete odtud odejít, ale dejte mi klíč!"

Omar otevřel první ocelovou příčku a usmál se, když viděl, jak se druhá dvířka na konci krátké chodby chvějí. Tohle by mělo každého znalce zvířat přesvědčit o relativní dobromyslnosti okrilla. Na dveře jen skákal. Kdyby použil svůj jazyk, roztavil by ocelovou příčku o libovolné tloušťce.

Impulzní klíč byl zasunut a příčka se rozjela. V příštím okamžiku spočívaly na Omarových ramenou dvě talířovité pracky a obrovská tlama se přitiskla k mužově dlani.

Omar zvíře poplácal. Když sklouzlo z jeho ramen, podlaha se zatřásla. Pak kýchlo, což je u okrilla znamením nejvyššího uspokojení.

Omar Hawk a jeho okrill byli nasazeni v nesčetných akcích. Osvědčili se v mnoha zkouškách. Při pátrání po neviditelných vetřelcích na Maarnu, vystopování starého CRESTU II v kosmickém prostoru, v boji na duté planetě Horor...

Vždy skončili jako vítězi. Ale nyní je moc pánů Andromedy svrhla o padesát tisíc let nazpět a čas byl horším protivníkem než všichni ostatní...

„Pojď, Sherlocku!" Omar vykročil a ani se neotočil. Věděl, že zvíře jej bude následovat, dokud nedostane jiný rozkaz.

Muži na hlídce v chodbě uhnuli stranou a užasle zírali za nerovnou dvojicí. Vypadalo to skoro jako když jde usedlý Pozemšťan na procházku se svým psem.

Před dveřmi velitelského můstku zmáčkl Omar tlačítko a ohlásil se podle předpisu. Příčka se rozjela.

Hawk přelétl očima změť blikajících barevných kontrolek a svítících stupnic. Tohle dobře znal. Nové pro něj bylo jen obří slunce, jehož světle žlutá barva matně probleskovala těžkými dešťovými mraky a vytvářela tísnivé pološero.

Mladý důstojník poznal Oxtorňana, zasalutoval a na jeho otázku odpověděl:

„To je Vega, pane. CREST III před hodinou a půl přistála na její šesté planetě, která se jmenuje Pigell."

Z reproduktoru zaznělo: „Nadporučík Hawk, prosím, okamžitě k mapovému stolu!"

Hawk byl povýšen na nadporučíka po poslední akci.

„Pojď, Sherlocku," nařídil Omar, „ať vidí, že jsme zase schopni nasazení!"

Jestliže Omar očekával Velkého administrátora, byl zklamán. U mapového stolu jej očekával jediný muž: John Marshall, velitel Sboru mutantů a velmi schopný telepat. Omar zaujal vojenský postoj. „Nadporučík Hawk s okrillem, pane!" nahlásil se.

„Jsem rád, že jste zase zdravý," usmál se Marshall a ukázal na křeslo. , je Kasomově, snad udrží i vaši váhu."

Omar se opatrně složil do ergonomicky tvarovaného křesla. Okrill se posadil za jeho zády a pozorně sledoval dění na můstku vlajkové lodi.

„Rád bych vás informoval o tom, co se udalo po dobu vašeho pobytu na plazmatickém lůžku," začal telepat. „Naposledy jste byl u dobytí časové stanice a víte o průzkumném letu systémem slunce Vega. Průzkum přinesl jen negativní výsledky; tím myslím, že jsme sami v planetárním systému Vegy, vzdáleném dvacet sedm světelných let od Země. Před lemurskou flotilou nás zachránilo jen přenesení do relativní budoucnosti. Muži, kteří nás pronásledovali, jsou mrtví již téměř pět set let. Lemurská flotila možná už ani neexistuje. Haluťané už nejspíš zvítězili, ale ani po nich jsme nenalezli jedinou stopu. Než jsme před pěti sty lety relativního času vlétli do systému, zničili planetu Ferrol a z místa se stále šíří radioaktivita. Jinak je v systému klid."

„Časová stanice Mistrů ostrovů..." řekl zamyšleně Oxtorňan, „nešla by nastavit tak, abychom se dostali do reálného času?"

John Marshall sklopil hlavu. „Nevím. Obávám se, že to nebude tak snadné. Ale počkáme, s čím přijde Velký administrátor. Před půl hodinou sestoupil do podzemních prostor stanice. je tam i Atlan."

Oba muži se odmlčeli. Děj na panoramatické obrazovce se rychle měnil. Obloha zčernala a z Vegy bylo vidět jen neurčitou skvrnu. Šero proťaly blesky a vnější mikrofony přenášely zvuky bouře.

„Typické pro Pigell jsou tornáda, průtrže mračen, bouřky, páry, bahno, džungle a sopky. Přitažlivost 1,22 g, vlhkost vzduchu 92 až 98 procent, průměrná teplota 68 stupňů Celsia. Jak vás znám Oxtorne, jsou tohle pro vás klimatické lázně..." usmál se Marshall.

„S mírným podnebím pro zhýčkané, pane," ušklíbl se Omar, ale jeho žert měl reálný základ. Na Oxtornu se teploty pohybovaly mezi mínus a plus sto deseti stupni. Marshall to věděl, byl v komandu při prvním Omarově nasazení.

„Takže můžu doufat..." začal Hawk.

„Myslím, že ano. Ale nevěřím, že výsadek na Pigell bude nutný."

***

Perry Rhodan a Atlan stáli před obrovskými přístroji časového transmiteru. Zařízení nebylo v chodu a kontrolky nesvítily, ale před dvěma dny podle pozemského času byla CREST III s pěti tisíci muži posádky přenesena do roku 49 498 před Kristem. Stále byla

vzdálena přes 51 000 let od reálného času.

Perry Rhodan sjel pohledem od přístrojů doprostřed sálu, k červené kruhové ploše o průměru sto padesát metrů. Na ní se odehrávaly časové posuny těles, která nepřesahovala okraj kruhu. Absolutní nulové pole pro CREST

III bylo projektováno nad povrch planety.

Arkonidan rozpřáhl ruce. „Tohle zařízení je náš sluha. Nikdo nám nemůže zabránit, abychom je použili pro svoje účely."

Rhodan se ironicky usmál. „Zabrání nám v tom náš rozum, příteli. Nemáme nejmenší ponětí o principu, na jehož základě tyto přístroje pracují. Nemám v úmyslu pokoušet osud. Zatím mi stačí, že jsme posunem o pět set let unikli pronásledování. Než začneme uvažovat o dalším postupu, musíme vědět, co se v této době odehrává na Zemi a naši vědci musí vyzkoumat princip časového transmiteru. Ostatně, časová stanice není něco, co by mělo padnout do cizích rukou. Jistě je dokonale zajištěna proti použití nepovolanýma rukama."

Perry Rhodan se násilím odvrátil od přístrojů, oba muži šli k výtahu a snášeli se na dno antigravitační šachty. Dva po zuby ozbrojení strážci zaujali předpisový postoj. Hlídali vstup do obloukového transmiteru, umístěného v jedné ze dvanácti menších prostor pod časovým transmiterem.

Od skupiny, která stála v pozadí a instalovala samohybné impulzní dělo, se oddělil vysoký muž. Rhodan jej poznal už z dálky. Nikdo na palubě CRESTU III neměl tak ostře řezané rysy, orlí nos a hnědočervenou pleť kromě Čejena Dona Redhorse.

Perry Rhodan trpělivě poslouchal hlášení. Znal majorovy přednosti stejně dobře jako jeho slabiny. Teď byl rád, že mu u slunce Redpoint zavelel opustit kosmodrom MA-geniální a vrátit se i s komandem na palubu CRESTU III. O dvě a půl hodiny později byla loděnice Veslařů zničena útočícími Lemury.

„Jak to vypadá, Redhorsi?" zeptal se Rhodan. „Dokážete ubránit stanici s patnácti sty muži?"

„Vypořádáme se s jakýmkoliv nepřítelem, pane."

„Musíte počítat se vším. Našeho protivníka nelze podceňovat."

„Ano, pane!"

Když Redhorse odkráčel, Rhodan se otočil k Arkonidanovi:

„ne, že bych proti majorovi něco měl, příteli, ale někdy se u něj projevuje naivita jeho předků. Zapomíná, že ne všichni bojují čestně muž proti muži a jen fyzickými zbraněmi."

Než stačil Atlan odpovědět, Rhodan jej uchopil za paži a natočil k materializačnímu poli transmiteru.

„Podívej!" procedil mezi sevřenými zuby. „Obávám se, že energetické jádro transmiteru se před chvílí začalo prosvětlovat. Co se tam objeví?"

Když se uprostřed pole zatřpytily částečky vzduchu, sevřel pevněji Atlanovu paži.

Arkonidan se rozesmál.

V poli se objevil Gucky a poslední kousek cesty teleportoval.

„Šéfe!" zapištěl, „specialisti jsou

v prvním konvertoru, ale nevědí, čím začít." Pak se zamračil na Atlana. „Nevím, co je tady k smíchu, admirále. To jsi ještě neviděl myšoba?"

Perrymu Rhodanovi nezbývalo než zachovat přívětivou tvář. Oba muži vyjeli výtahem do horního podlaží časové stanice a Gucky se teleportoval.

V prvním slunečním konvertoru čekalo dvanáct odborníků na hyperenergii a řízení energetických polí. Rhodan jim uložil, aby přerušili přívod sluneční energie do všech přístrojů stanice, a to tak, aby bylo možné vše neprodleně vrátit do původního stavu.

Poté úsečně pozdravil Atlana a osobním výtahem vystoupal do posledního podlaží. Výstup na povrch planety hlídali čtyři strážní a dva bojoví roboti. Jeden z nich přistoupil k pancéřované bráně o tloušťce jednoho metru, a když ji otevřel, dovnitř vnikl závan silného větru, ženoucí před sebou déšť.

„Přejete si doprovod, pane?" zařval voják, aby byl slyšet.

Rhodan odmítl, zaklapl přilbu své bojové kombinézy a vyšel do burácejícího pekla. Bouře se jej chopila a vychrstla na něj celé potoky vody. Nohy se mu bořily do pohyblivého bahna, které tu zbylo po džungli vypálené lodními děly CRESTU III. Bez infračerveného senzoru v přilbě by svou vlajkovou loď nenašel, takto vybaven ale viděl aspoň poziční světla CRESTU III. Nejbližší teleskopická podpěra byla vzdálená jen třicet metrů a najednou se tyčila nad Rhodanem jako věž. Hlídku drželi roboti se dvěma kluzáky.

Rhodan se navzdory svému původnímu úmyslu rozhodl použít kluzák. Vzdálenost vnějších opěr od vstupu byla přece jen jeden a půl kilometru. Než mohl vydat rozkaz, zaslechl svist výstřelu.

Okamžitě přepnul telekom ve své přilbě na frekvenci výzkumné skupiny, která se vydala do džungle. Uslyšel zmatené hlasy a mezi nimi nezaměnitelný bas epsalského exobiologa.

Rhodan přepojil na vysílač. „Mluví Perry Rhodan. Dankine, slyšíte mě?"

„Velmi dobře, pane."

„Co se děje? Potřebujete posily? Kdo střílel?"

„Seržant Murching, pane. Voják, který nás měl doprovázet."

Rhodan zavrtěl hlavou. „Seržante Murchingu, ohlaste se! Mluví k vám Perry Rhodan."

Voják neodpověděl. Místo něj se ozval opět Dankin: „Pane, ona je to taková divná historie. Já teda nevěřím na... na strašidla, ale ty mraky a..."

Hlas náhle umlkl. Z reproduktoru zazněl dlouhý zděšený výkřik a naráz byl přerušen.

Perry se už na nic neptal. Nařídil Dankinovi, aby přepojili svoje vysílačky na polohovací signál, skočil do kluzáku a cestou zavolal posily.

2.

Bouře skončila stejně náhle jako propukla. Déšť ustal a místo něj se ve vlhkém vedru zvedaly kotouče páry a cáry neprůhledné mlhy.

Perry Rhodan přenechal řízení robotovi. Kluzák byl naváděn laserovým paprskem, ale nebral ohled na pasažéra a krkolomnými zatáčkami oblétal obří kmeny. Krátce před cílem zahlédli shift pátrací skupiny, který dorazil na místo dřív. Oba kluzáky dosedly na větve a Perry Rhodan vyskočil. Šest po zuby ozbrojených mužů v bojových kombinézách obklopilo skupinu vědeckých pracovníků, ve které vynikala Epsalanova postava. Dva muži proběhli kolem s nosítky a naložili pátou postavu. Rhodan rozeznal přes průzor přilby ženský obličej.

„Co se stalo?" zeptal se klidně.

Epsalan se zatvářil nešťastně. „Obávám se, že mi to nebudete věřit, pane," zadunělo v reproduktoru přilby Perry Rhodana. „Ten mrak... Nejdřív to vypadalo jako obyčejný obláček mlhy, pane, jen ten tvar mi připadal nějaký divný. Měnil se, ale skoro pořád byl vejčitý nebo kulovitý. Když poblíž sjel blesk, zbarvil se do modra. Nejdivnější ale bylo, že na nás najednou padla Šílená deprese. Když jsme se domluvili, že jsme na tom všichni stejně, seržant Murching po tom mraku vystřelil. A... Ten mrak spadl na něj a... a pohltil ho..."

Perry Rhodan uvažoval s vypětím všech duševních sil.

„Jak jste poznali, že seržant byl pohlcen právě tím mrakem?"

Dankin polkl. „Viděli jsme, jak stojí uvnitř a najednou byl pryč."

Rhodan zvedl obočí. Zažil už příliš mnoho věcí, jejichž poznání se vymykalo možnostem lidského chápání. Díky tomu bral Dankinovo hlášení jako holý fakt.

„Proč ta žena křičela?" zeptal se.

„Mrak nás sledoval," vysvětloval exobiolog. „Okraj toho... té... té věci se dotkl slečny Laughanové. Utrpěla nervový šok a strašidelný mrak náhle zmizel."

Rhodan posměšně stáhl koutky úst, když zaslechl slovo strašidelný, ale brzy je používala celá posádka CRESTU III.

„Nastupte do shiftu!" řekl. „Promluvíme si na CRESTU III."

Po deseti minutách se před nimi vynořila z mlhy obrovská koule ultrabojové lodi. Ještě než

dorazili k vratům hangáru pro pomocná vozidla, bouře se vrátila. Blesky sjížděly do džungle a vítr popadl shift, jako by šlo o suchý list. Pilot byl nucen vypnout antigravitační pohon. Proti síle korpuskulárního motoru nezmohla nic ani bouřka.

Konečně se zasunula těžká příčka hangáru, peklo zůstalo venku a nastalé ticho bylo skoro tíživé. Pilot zavolal dva medoroboty, aby dopravili vědeckou pracovnici na kliniku.

Perry Rhodan vyzval čtyři zbylé přírodovědce, aby jej následovali do důstojnické jídelny. Prostřednictvím interkomu pozval i Johna Marshalla a matematika doktora Honga Kaa. Když se dověděl, že Omar Hawk se hlásí do služby, pozval i jeho.

Jakmile se všichni sešli, přehlédl jejich obličeje a požádal Algona Dankina, aby zopakoval své hlášení. Vědec mluvil už podstatně klidněji, své řekli i jeho tři spolupracovníci, ale nového se neobjevilo nic,

Rhodan jim poděkoval a poslal je do jejich kabin.

Dankin se u dveří otočil. „Co bude se seržantem, pane?"

„Pátrají po něm tři shifty, profesore." Pak zastavil pásek, na který nahrával výpovědi, a otočil se k matematikovi:

„vy přemýšlíte v logicko abstraktních dimenzích pozitronního mozku, Hongu. Co si myslíte o téhle historce?"

Hong Kao se usmál neproniknutelným způsobem Asiata. Tento malý Pozemšťan čínského původu byl pověstný svými ohromujícími teoriemi. Ani tentokrát nezůstal dlužen své pověsti.

„Člověk, který v jediném okamžiku beze stopy zmizí, je teleporter nebo byl teleportován, pane..."

Pokud byl Rhodan překvapený, nedal to nijak znát. Jen zkřížil ruce na hrudi a tázavě se podíval na Johna Marshalla.

Marshall byl nejen schopný telepat, ale měl stejně bohaté zkušenosti jako sám Velký administrátor. Oba muži se seznámili v době, kdy Solární impérium bylo ještě hudbou budoucnosti a Rhodanova moc nepřekračovala rozlohu několika čtverečních metrů pouště Gobi. Společně pracovali při budování Impéria a před čtyřmi sty lety pozemského času se poprvé dostali do planetárního systému Vegy a odtud prostorem a časem sledovali stopu, která je přivedla k duchovní bytosti, staré miliony let. Oběma poskytla relativní nesmrtelnost. Nebylo vhodnějšího člověka, který by mohl věcně posoudit fantastickou hypotézu.

Marshall přesto na okamžik zaváhal. „Hongova teorie je velmi odvážná. Planetární systém Vegy známe lépe než kterýkoliv jiný. Z výsledků vědeckého výzkumu z doby před čtyřmi stoletími víme, že na Pigellu není život kromě pravěkých ještěrů a výrazně agresivního rostlinstva. Musíme brát v potaz reálný čas, ale padesát tisíc let není pro přirozený vývoj zas tak moc. Šestá planeta Vegy působí přesně stejným dojmem jako tehdy." Na okamžik se odmlčel, a pak rychleji pokračoval: „To, co viděl Dankin a jeho lidé, nepochází z tohoto světa. Strašidelný mrak, který dematerializuje člověka! Co když jde o organický fiktivní transmiter?"

Hong Kao uznale hvízdl. „Fiktivní transmiter! To je výraz, který hledám..."Otočil se k Rhodanovi. „Jsem

přesvědčený, že naše pozitronika odpoví stejně."

Perry Rhodan se usmál. „Nadporučíku Hawku...?"

„Známe organické telepaty, teleportery i telekinetiky, pane. Proč by nemohl existovat organický fiktivní transmiter?"

Rhodan nakrčil čelo. „To by bylo příliš jednoduché, ne?"

Oxtorňan zavrtěl holou hlavou. „Vůbec ne, pane. Generál Marshall si pamatuje moje nasazení na Maarnu a může dosvědčit, že jsem se tam setkal s něčím podobným."

Na Rhodanův tázavý pohled Marshall přikývl.

Rhodan se zamyslel. „Takže tu je bytost v podobě obláčku mlhy, která má schopnost svou duchovní silou přemístit jinou bytost. Před, vlastně za padesát tisíc let už neexistuje... Johne,

převezmete velení na palubě. Dejte vyhlásit poplachovou pohotovost třetího stupně a informujte Lorda admirála. Starty korvet proběhnou podle plánu. Nadporučík Hawk a já se venku trochu poohlédneme. Zavolejte, prosím, profesora Dankina a Melbara Kasoma. Oba muži se budou hlásit u východu B-1V. V kompletní bojové výstroji."

***

Perry Rhodan působil mezi Ertrusanem, Epsalanem a Oxtorňanem jako střízlík. Melbar Kasom, muž přizpůsobený podmínkám na Ertrusu, měřil na výšku 2,51 metru a v ramenou 2,13 metru. Přes holou lebku s červenohnědou kůží se od čela až do zátylku tyčil srpovitý hřeben vlasů. Epsalan Algon Dankin byl vysoký sice jen metr šedesát, ale stejně široký. Jen tělesná stavba Omara Hawka nebyla na první pohled nijak nápadná. Oxtorňan nebyl o nic vyšší než Rhodan, jen byl rozložitější. Přesto zdaleka převyšoval Kasoma i Dankina pokud jde o odolnost, přizpůsobivost a tělesnou sílu. Jako jediný nepotřeboval mikrogravitátor.

Algon Dankin nedůvěřivě pokukoval po okrillovi, který hrabal tlapou a jehož drápy vyrývaly rýhy do podlahy hangáru.

„Nebojte se, profesore, on nekouše. Jen... uvolňuje elektrické výboje," vysvětloval Omar Hawk.

Sherlock vymrštil jazyk na několik metrů daleko a v místech, kudy proťal vzduch, sjel blesk. Oxtorňan poplácal zvíře a řekl: „No tak, Sherlocku, pánové mi přece věří!"

Kasom se dunivě zasmál a Perry Rhodan stáhl obličej v bolestné grimase: „Panstvo bude moci uvolnit energii venku," prohlásil. „Prosím, tady je náš shift!"

Muži mlčky nastoupili do nákladního prostoru, jen Rhodan se posadil v kabině, aby naváděl pilota.

Víceúčelové vozidlo se pohnulo a jakmile se před ním rozjela příčka,

bylo zasaženo bouří. Terkonitovými stěnami pronikalo dovnitř vytí větru, burácení hromu a praskot větví, které tu a tam narazily do pancířů. Na jediné obrazovce bylo vidět šílený vír provazů vody, mlhy a útržků rostlin.

Podle polohy vybledlé skvrny, která představovala slunce Vegu, si Omar mohl vypočítat, kolik je přibližně hodin. Pigell se otočil kolem své osy jednou za 42,6 hodiny; do večera zbývala asi třetina dne, tedy sedm hodin. Pak už nebude pouhýma očima vidět nic, protože tma na Pigellu byla absolutní. Přes mraky a mlhu světlo hvězd neproniklo.

V palubním reproduktoru zapraskalo. „Profesore, přijďte, prosím, do pilotní kabiny."

Dankin raději zapnul mikrogravitátor a teprve pak se pustil po křehkém žebříku. Přesto se příčky povážlivě prohýbaly a Melbar Kasom se ušklíbl:

„Kosmická genetika z nás učinila muže s výjimečnou váhou v pravém i přeneseném slova smyslu, Oxtorňane!"

Hawk si bezděčně připomněl nejhorší střetnutí mezi generacemi na domovské planetě. Třetí, stále ještě ne zcela přizpůsobená generace se pochopitelně stala brzdou pro stoprocentně přizpůsobené ze Čtvrté generace. Než se podaří prosadit nové myšlení, planetu Oxtorne opanují svazující zákony a tabu.

Perry Rhodan sestoupil po žebříku.

„Jsme na místě, pánové. Našli jsme strom, který seržant Murching spálil, když střílel na strašidelný oblak." Pak se obrátil na Hawka: „Myslíte, že by okrill dokázal rekonstruovat událost?"

„Pokud ta věc zanechala stopy v infračerveném spektru, tak ano, pane." Hawk vstal a hvízdl.

Jakmile se příčka rozjela, Omar ucítil ve tváři déšť, který se hnal téměř vodorovně. V dálce se matně blýskalo, ale tady se už bouřka utišila.

Nadporučík si sklopil před oči infračervený štít, ale přilbu nechal otevřenou. Byl rád, že se zase jednou může nadýchat čerstvého vzduchu. Průtrž mračen mu vadila asi jako Pozemšťanovi vlahé mžení. Zapojil infračervený reflektor na své hrudi a zaclonil jej tak, aby

okrillovi neztěžoval hledání stop. Pak se koncentroval na mentální kontakt. Malý přístroj, sestrojený na arkonském principu, přijal jeho nevyslovený příkaz a přenesl jej dále do kombinovaného přijímače a zesilovače mozkových vzruchů. Před Omarovýma vnitřníma očima okamžitě vyvstal infračervený počitek, vyzářený podobným přístrojem v Sherlockově mozku.

V přeneseném slova smyslu tedy viděl, co se tu odehrálo před čtyřmi hodinami: Čtyři muži a jedna žena si pomocí takzvaných energomačet prosekávali cestu bujnou vegetací. Několik metrů za nimi se objevila postava v bojové kombinéze jistě seržant Murching.

Oxtorňan náhle prudce nasál vzduch. Před pěti exobiology se vynořil pulzující obláček. Oproti hustým cárům mlhy, táhnoucími se z džungle, působil průsvitněji. Pak Omar Hawk objevil něco, co přírodovědci rozhodně neviděli. Jen ohromné fazetové oči jeho okrilla, které byly složené z téměř 80 000 jednotlivých očí, ležících těsně vedle sebe, měly tak silnou rozlišovací schopnost, že dokázaly rozeznat podrobnosti v mlhavé hmotě.

V Sherlockově mozku se strašidelný oblak jevil jako shluk nesčetných drobných zrnek, ze kterých vycházela vzájemně propletená síť z nejjemnějších vláken. Tato zvláštní substance byla v neustálém pohybu. Pokud v blízkosti sjel blesk, uvnitř podivného seskupení se matně zablesklo, jako by se tam přírodní jev odrazil.

Omar ztratil pojem času. Němě zíral na vědce, kteří vzhlédli k oblaku tedy před čtyřmi hodinami k němu vzhlíželi.

Voják přistoupil blíž. Mluvil s přírodovědci, ale okrill nedokázal rekonstruovat řeč. Všechno se odehrávalo v přízračném tichu.

Z gest lidí bylo možné vyčíst, že si stěžují na bolesti hlavy.

Potom voják zvedl zbraň a vystřelil.

Omar sledoval strašidelný oblak. Několik okamžiků zůstal v naprostém klidu. Zřetelně bylo vidět alespoň okrillovýma očima mezeru, kterou v cizím organizmu vypálil laserový paprsek. Pak se oblak pohnul, tentokrát neuvěřitelnou rychlostí. Voják byl obklopen než stačil zmáčknout spoušť.

A pak zmizel v třpytícím se víru.

Omar se vrátil do přítomnosti a podal hlášení. Rhodan ho mlčky vyslechl a mávnutím ruky umlčel profesora, který chtěl něco dodat. Teprve když Omar skončil, Dankin prohlásil:

„To, co řekl nadporučík Hawk, vrhá na událost zcela nové světlo. Oblak není žádný oblak, ale normální organizmus."

„Tomu říkáte normální...?" zeptal se ironicky Kasom.

„Jistě," usadil jej Dankin. „To, co Hawk popisuje jako zrnka, jsou ve skutečnosti buňky, spojené nervovými vlákny. Jediný rozdíl proti jiným organizmům je ten, že tyto buňky jsou poněkud dál od sebe. Člověk může pouhýma očima vidět jen koncentraci mnoha miliard, a i ta se jeví jen jako mlha..."

„Jako velmi řídká mlha," poznamenal Kasom.

Když se na něj ostatní překvapeně otočili, ukázal k okraji lesa. Pouhýma očima nebylo vidět nic jiného než cáry mlhy. Epsalan zneklidněl. „Neměli bychom se vrátit do shiftu, pane?"

„Počkat!" zarazil ho Rhodan. „Z předešlých událostí vyplývá, že oblak reaguje pouze na útok, jinak je neškodný. Pánové, nedotýkejte se zbraní!"

Mlha nabrala vejčitý tvar, klesla níž a vznášela se nad bažinou. Přirozená

mlha jako by se této formaci vyhýbala.

Všechno se odehrálo tak rychle, že si ostatní později jen těžko vybavovali podrobnosti.

Okrill zasyčel, jediným skokem dosáhl oblaku a zmizel v něm. Omar Hawk se rozběhl za zvířetem a Rhodan se jej pokusil zadržet.

Pak se najednou oba ocitli v neprůhledné pavučině. Kdesi vedle nich oddychoval okrill, odněkud „zvenku" zaburácel motor shiftu a Melbar Kasom něco křičel. Najednou bylo ticho...

3.

Omar Hawk narazil do něčeho tvrdého a vzhlédl. Vedle něj stál Perry Rhodan, obklopený ochranným štítem. O tři kroky dál seděl okrill. Z močálu stoupala mléčně bílá mlha, ale držela se při zemi.

Strašidelný oblak už nebylo vidět ale ani Melbara Kasoma, profesora Dankina a shift.

Velký administrátor vypnul projektor ochranného pole a pokusil se spojit s ostatními.

„Nic," řekl po chvíli. „Jsme od nich příliš daleko."

Sherlock byl neklidný. Jistě větřil ještěry, jejichž řev zaznával téměř nepřetržitě.

„Musíme tedy jít tak dlouho, dokud se nedostaneme do okruhu působnosti vysílačky," navrhl Hawk klidně.

„Jistě, jenže vy neznáte Pigell. Na této planetě neexistuje žádný souvislý kontinent, jen asi čtyři stovky ostrovů a mezi nimi bahnité oceány. Žádný ostrov nemá větší rozlohu než je plocha pokrytí telekomu. Pěšky se domů nedostaneme."

Oxtorňan ukázal na agregát na Rhodanových zádech. „Znám bojové obleky tohoto typu, pane. S tím můžete obletět celou planetu. Navrhuju, abyste letěl ke CRESTU III a pro mě se může zastavit shift nebo jiné vozidlo."

„Váš nápad je dobrý, Hawku, ale neproveditelný. Kontrolka mého agregátu svítí červeně."

„Žádná energie, pane...?"

„Energie je už jen v záložním zdroji. Skoro mi to připadá, jako by ten oblak spotřeboval celou mou zásobu energie, Hawku."

„To je možné," připustil Omar. „Někde ji musel sebrat. Žádná živá bytost nemůže vyvinout parasíly bez cizí energie. Za normálních okolností ji odnímá hyperproudy. Nejspíš je ale pohodlnější napojit se na zdroj v čtyřdimenzionálním kontinuu."

„To je pravděpodobné, protože mikroagregát byl zapojený," kývl Rhodan. „Ale s teoretickými úvahami se nikam nedostaneme. Máme jen dvě možnosti. Počkat na místě, dokud pátrací skupina nezachytí náš polohovací signál, nebo se pokusit najít přechod po pev-

ne zemi. To druhé mi připadá nesmyslné."

„A přesto bych se o to pokusil, pane. Vaše vědomosti o Pigellu pocházejí ze vzdálené budoucnosti. V době před padesáti tisíci lety může být všechno docela jinak."

Perry Rhodan se uznale usmál. „Taky nemám rád nečinné přihlížení. Jen doufám, že nás transmiterový oblak nepřenesl přes rovník. Jestliže jsme od něj jižně..."

Omar ukázal na bledou skvrnu za hustými dešťovými mraky. „Vega je v zenitu, zatímco u CRESTU III byla v poslední třetině své dráhy. Musíme se dát na východoseverovýchod."

Omar hvízdl na okrilla, dal mu povel k nejvyšší pozornosti a pustil jej napřed. „Když dovolíte, pane, budu vám krýt záda. vy jděte za Sherlockem. On se bude držet směru, který jsem mu určil."

Rhodan přikývl. Cítil jistotu, že s tak schopným a neohroženým mužem se mu nic nestane.

***

Okrill vběhl napřed do úzké rozsedliny, ale téměř okamžitě se mohutným skokem vrátil. Omar shodil z ramene těžkou zbraň a sklonil se ke zvířeti. „Copak, Sherlocku?"

Zvíře otevřelo tlamu, ve které se chvěl konec rudého jazyka.

„Cítí nebezpečí, pane. Půjdu napřed!" řekl Omar a tak rychle, že jej Rhodan stěží stačil sledovat očima, se rozběhl za okrillem.

V rozsedlině byla téměř úplná tma. Po skalních stěnách se pohybovaly ještě temnější stíny, patrně drobní plazi. Keře a stromy na okraji rozsedliny bránily přístupu už tak slabého světla a z jejich větví zaznívalo skřehotání a cvrkot.

Omar se téměř vznášel. Protože byl přizpůsobený na gravitaci 4,8 g, zemská přitažlivost Pigellu mu dovolovala neuvěřitelně dlouhé skoky. Přesto měl Sherlock podstatný náskok. Jednou se před Omarem mihlo jakési prchající zvíře, ale dokud se okrill nezastavil, nehrozilo žádné nebezpečí.

Krátce nato se uprostřed rozsedliny vztyčila gigantická nestvůra, vzdálený příbuzný

pozemského druhohorního Stegosaura, s trojhrannými štíty na zádech a kuželovitou lebkou, kterou kývala ze strany na stranu.

je to obr, ale mírumilovný býložravec, pomyslel si Omar. Okrill opět přesvědčil, že i on umí změnit taktiku. Jeho jazyk se vymrštil, ale udělil ještěrovi jen mírnou ránu. Netvor zařval, otočil se a uháněl pryč, až země duněla.

O sto metrů dál se okrill konečně zastavil. Omar Hawk se postavil vedle něj, ale protože mezi kameny byla úplná tma, musel zapnout infračervený reflektor. Když uviděl, co Sherlock objevil, zděsil se.

Z člověka samotného toho moc nezbylo, materiál kombinézy moc neobstál v konfrontaci se zuby a drápy nějaké bestie.

Omar procedil přes zaťaté zuby: „Jdi, Sherlocku, a přiveď přítele!"

Okrill zmizel a nadporučík se pustil do ohledání okolí. Jen kousek dál za kameny nalezl nůž, jaký obvykle astronauti nosí v kapse na podélném švů kalhot, a pod srázem ležela karabina.

Ze tmy vystoupil Perry Rhodan. Vypadal vyčerpaně, protože přitažlivost 1,22 g představovala pro Pozemšťana značnou zátěž. Naštěstí mu fungovala alespoň klimatizace.

Omar ustoupil stranou. Rhodan ztuhl, ale okamžitě se přemohl. Muž jako on se nesměl bát smrti.

„je možné jej identifikovat?" zeptal se.

Teprve nyní uvolnil Omar magnetický uzávěr přilby a kombinézy a sňal z krku přetržený řetízek s identifikačním štítkem.

„SOC-RLK/4/11,"přečetl.

Rhodan vážně přisvědčil. „Patřil k výsadkovému komandu CRESTU III. Nemůže jít o nikoho jiného než o seržanta Murchinga. Tajemný oblak jej přenesl na stejný kontinent a on chtěl udělat totéž, co my. Hawku, podívejte se na zásobník!"

„Chybí osm procent, pane."

„Každý muž smí opustit palubu jen s plným zásobníkem. Na strašidelný oblak vystřelil jednou. To znamená, že musel ještě celou minutu střílet, nejspíš tady, když byl napaden. Proč tu ale nejsou mrtvá zvířata? Laserová zbraň přece není nějaká stříkací pistole!"

Omar si myslel totéž. Aktivoval mentální kontakt a nařídil Sherlockovi: „Hledej!"

Jeho vědomí se propadlo do minulostí. To, co viděl, působilo prapodivně, protože to bylo zprostředkováno smysly okrilla, ale na to byl Hawk zvyklý.

Přesto nevědomky napjal svaly, když uviděl stát muže, který před chvílí ležel mrtvý za skalami. A o kus dál číhalo zvíře.

Vzdáleně se podobalo druhohornímu Tyranosaurovi, ale bylo menší. Narozdíl od pozemského ještěra mělo šest nohou stejné délky. Hlava se podobala lebce býložravého Brontosaura, ale v týle měla štít. Na tom by nebylo nic strašného, kdyby nebylo pařátů, proti kterým byly tlapy pozemského medvěda směšné.

Ještěr se choval klidně a pohyboval jen smaragdovýma očima.

Muž otevřel ústa. Patrně chtěl netvora zastrašit křikem. Pak zvedl zbraň a pustil paprsek na zem před zvíře. Bláto vystříklo, zvíře nadskočilo, ale neuteklo.

Jeho jednání muselo být záhadou i pro etologa. Až dosud byly známy pouze dvě reakce na střelbu. Zvíře se buď dalo na útěk, nebo se slepě vrhlo kupředu, což ovšem nebylo způsobe-

ne odvahou, ale panickou reakcí. Zvířata, jednající instinktivně, nemají odvahu v pravém slova smyslu.

Seržant Murching z postoje zvířete usoudil na jeho nebezpečnost, pozvedl hlaveň a paprsek zasáhl ještěra do hrudi. Netvor se zhroutil a seržant postupoval pomalu dál.

A najednou se to kolem jen hemžilo ještěry. Zaútočili cíleně a nekompromisně. Murching jich zabil ještě šest, ale pak se nad ním uzavřelo klubko temných těl. Když se zvířata opět rozcházela, jedno z nich odhodilo zbraň, jiné svými pařáty odstraňovaly stopy po laserových paprscích, další táhly mrtvé. Po chvíli vypadalo místo úplně nedotčené...

Omar Hawk si přejel rukou přes oči a podal hlášení Rhodanovi.

Perry Rhodan se k němu nevyjádřil, jen sevřel rty a pokryl ostatky seržanta Murchinga kameny.

***

Boty se jim s mlaskáním bořily do bažiny a jen těžce je opět vytahovali. Nad močálem se válela mlha, kterou občas protrhl silný závan větru.

Perry Rhodan byl vyčerpaný a bez opory Omara Hawka by se z bažiny asi nedostal. Jinak se plně spoléhali na schopnosti okrilla, který se s jistotou náměsíčníka pohyboval po jediné schůdné stezce v nekonečném moři bublajícího bahna.

Po obou stranách cesty tryskaly gejzíry horké vody a když zavál vítr, skrápěly malou skupinku. Omar a Sherlock si z vařící vody nic nedělali, protože na Oxtornu se teplota často vyšplhá nad bod varu, a Rhodan byl chráněný kombinézou.

Půda pod nohama se pozvolna zpevňovala. Objevily se kameny, sice pokryté bahnem a slizem, ale pořád to bylo lepší než propadavý močál. Mlha prořídla a asi po dvou hodinách se objevila Vega. Vznášela se nad obzorem jako špinavě žlutá skvrna a brzy ji opět zakryly bouřkové mraky.

Na chvíli se nad nimi rozpoutala pekelná symfonie s vytím větru, sykotem blesků, ostrým duněním hromu a šuměním deště.

Síla větru se vystupňovala k tornádu. Ze všech stran se zvedaly úplné stěny zvířeného bahna, vyrývaly hluboké strouhy do měkké půdy a okamžitě je plnily hnědou břečkou.

Když se přiblížila vlna, Omar Hawk zakryl Velkého administrátora svým tělem. Tentokrát si i on zaklapl přilbu. Bahno je zavalilo, ale prudký déšť okamžitě omyl. Okrill spokojeně kýchl a pokračoval v cestě.

Omar Hawk si opět odklopil přilbu, protože venkovní vzduch mu byl milejší. Pak popadl Perryho Rhodana a přes jeho protesty si jej posadil na ramena.

O pár metrů dál svedl okrill boj s obyvatelem bažin a i tentokrát zvítězil. Nebylo celkem divu. Jeho drápy měly tvrdost terkonitové oceli a ostrost břitvy. Plazi z planety Pigell raději utekli.

Pak se před nimi vynořil okraj deštného pralesa, jehož stromy se ohýbaly a praskaly v nárazech bouřlivého větru. Vysoká vlhkost vzduchu naštěstí udusila už v zárodku jakýkoliv požár, způsobený bleskem.

Omar Hawk netrpělivě čekal na hlas v telekomu. Jejich vysílače polohovacího signálu pracovaly bez přerušení a jednou přece musejí být zachyceny! Na záchranu Perryho Rhodana přece musely být dávno vyslány shifty, pročesávající každou píď planety.

Ale v éteru se ozývaly jen rušivé výboje, jako by oba muži byli na tomto světě sami.

Bouře náhle ustala. Na horizontu zazářilo oranžové světlo, a když pohaslo, nastala noc.

Tmu překonával jen infračervený reflektor na Omarově hrudi. ve spojení se speciálními brýlemi zabránil střetu s jakoukoliv překážkou.

Oxtorňan rozeznával otevřenou planinu, pokrytou rostlinami, sahajícími do výše kolen. Nalevo se zvedal les, napravo sráz, pokrytý drobnými kamínky.

Perry Rhodan se nechal postavit na zem a oba muži si na chvíli odpočinuli.

„Bouřka ruší spojení," prohlásil Omar. „Není divu, že se nikdo nehlásí. Já si starosti nedělám."

„vy ne, mladý muži, ale já ano. Časová stanice je pro Mistry ostrovů velmi důležitý objekt. Něco takového si prostě nemohou nechat vzít. Obávám se, že čas pracuje proti nám."

Omar se nedostal k odpovědi. Okrill, který pobíhal kolem, se najednou vrátil a tiše zasyčel.

Perry Rhodan i Omar Hawk zareagovali okamžitě. Zbraně drželi v rukou ještě dřív než věděli, jaké zvíře na ně útočí.

Hawk sáhl levou rukou k pasu, cosi odtrhl a zvedl k ústům. Zuby vytáhl pojistku a

obloukem odhodil vejčitý předmět.

Šlo o osvětlovací granát, ve spektru neviditelném pro lidské oči, ale Omar přes infračervené brýle viděl. Planinu ozářilo prudké světlo a v něm nezřetelné stíny nabyly jasných obrysů.

Kolem nich se pohybovala asi stovka ještěrů a náhle se jejich řady zastavily. Zvířata patrně vnímala světlo v infračerveném spektru a byla oslněna.

Omar Hawk se překvapeně díval na svého okrilla. Sherlock seděl na zadních, předními tlapami mával do vzduchu a k tomu ze sebe vydával zvuky, které se podobaly sténání.

Této reakci nadporučík nerozuměl. Když ale Perry Rhodan zvedl zbraň, zvolal: „Nestřílejte, pane!"

Rhodan se na něj užasle podíval. S výkonnými laserovými zbraněmi a podporou okrilla měli šanci i proti stovce ještěrů. Ale Omar mu nic nevy-

světlil, odhodil zbraň a šel neozbrojený proti netvorům.

***

„Vraťte se, Hawku!" zapřísahal ho Rhodan, ale Omar kráčel proti tvorům, kteří jej obklopili v neprostupném kruhu. Sklonili se jako ke skoku, ale zůstali na místě.

Oxtorňan vydechl a na čele mu vyvstaly kapičky potu, ale horkem to nebylo. Pomalu, aby jeho gesto nebylo špatně pochopeno, zvedl paži, sevřel ruku v pěst a zvedl palec.

Nic se nepohnulo. V reproduktoru přilby bylo slyšet Rhodanův zrychlený dech.

„Jestli mi rozumíte, pošlete jednoho z vás ke mně!" Omar mluvil interkosmem, oficiálním jazykem své planety, a pak opakoval větu ferronsky. Skoro už pochyboval, že Sherlockův postoj měl něco znamenat, ale přesto se pokusil ještě v interandru, univerzálním jazyce Andromedy.

Vypadalo to, jako by v řadách ještěrů nastal pohyb. Pak se jeden vysunul dopředu.

Sherlockův šestý smysl nezklamal. Navzdory zvířecímu vzhledu byli ještěři inteligentní. Omar teprve teď pochopil událost v rozsedlině.

Ale inteligentní bytosti ještě nemusejí být mírumilovné. Obvykle jsou mnohem agresivnější a brutálnější než zvířata.

Ještěr se zastavil a záhyby na jeho brontosaurím obličeji se počaly pohybovat. Z jeho tlamy vycházely podivné zvuky a jen bujná fantazie z nich mohla dešifrovat slovo, znamenající mír.

„Mír!" řekl i Hawk v interandru a položil si ruku na hruď. „Omar," promluvil k ještěrovi.

Bytost zvedla tlapu k chřípí. „Tankan."

Sherlock za nadporučíkovými zády kýchl a Perry Rhodan zašeptal: „Jak jste to mohl vědět, Hawku?"

„Okrill to vycítil, pane," odpověděl Omar, ale nespouštěl oči z ještěra, který nevypadal nijak odpudivě.

Tankan opět promluvil. Interandrem nemluvil nijak plynule, ale s trochou pozornosti se mu dalo rozumět.

„vy... Nejste Dulh Orgh. Nejste... ale mluvíte tak."

„Oni nás s někým srovnávají?" podivil se Rhodan a zapojil vnější reproduktor. „My můžeme mluvit tak i jinak, Tankane. Nevím, koho myslíš ty, ale my přicházíme v míru."

„vy mír... my mír," odpověděl Tankan. „vy velcí, Dulh Orgh malý a špatný. Mnoho mrtvých, když přišel."

Rhodan vypnul vnější reproduktor a promluvil k Omarovi: „Nejspíš myslí Tefrody. Od nich se mohli naučit interandro."

„Ale Tefrodové mluví svým vlastním jazykem!" připomněl Hawk.

„Jen mezi sebou," namítl Rhodan.

„S jinými národy galaxie se dorozumívají interandrem, tak jako my interkosmem." A znovu zapnul vnější reproduktor. „Jestli myslíte cizince, kteří přišli z jiného světa, jsou to i naši nepřátelé."

„Dulh Orgh jsou nepřátelé. Přišli shora, z mraků. Tankani žijí z balrughu a n naanu. Cizinci zničili. Mnoho mrtvých Tankanů. Jestliže jsou vaši nepřátelé, vy jste naši přátelé."

Bože, pomyslel si Rhodan, v univerzu se odehrává víc tragédií než tušíme. V reálném čase už ještěři neexistují. V této době jsou předurčeni k vyhynutí vinou Tefrodů z Andromedy. Pojmy balrugh a n naan představují patrně rostlinnou nebo živočišnou potravinovou základnu ještěrovitých bytostí.

Nahlas se zeptal: „Odkud znáte tuto řeč?"

„Zajali jsme mnohé a naučili se. vy jste zabili Dulh Orgha. Teď jste tady. Co vy dělat? Kdo jste?"

Jistě, pomyslel si velký administrátor. Obávají se, že jsme jen přišli dokonat dílo Tefrodů. A udeřil se do hrudi, jak to viděl u Omara: „Rhodan! I my přicházíme z druhé strany mraků. Ale nezůstaneme tady. Náš cíl je jinde. Nás se nemusíte bát."

„My rádi. vy zabili Dulh Orgha...?"

„Všechny. Ale vy jste měli zajatce. Můžeme je vidět?"

Tankan dlouho mlčel. Rhodan se už obával, že překročil nějaké tabu, ale pak ještěr řekl: „Jeden žije. vy pojďte."

„Půjdeme," přikývl Rhodan. „Ale několik z vás zabilo jednoho našeho muže." A ukázal směrem k rozsedlině.

„On zlý, my taky zlí," odpověděl lakonicky Tankan.

Víc z něj Perry Rhodan nedostal a musel se s tím spokojit. Seržanta Murchinga už přivést k životu nemohl a ostatně chápal pohnutky ještěrů. Voják nemohl vědět, že na Pigellu jsou inteligentní bytosti a ještěři na ně skutečně nevypadali. Rhodan sám si připadal jako ve zlém snu a všechno bylo ještě přízračnější, když se zvířata zformovala do útvaru a vydala se džunglí. Okrilla nová situace bavila, pobíhal kolem, proplétal se ještěrům mezi sloupovitýma nohama a byl nadšený, když je mohl polekat.

***

Zazněl řev, který naráz přehlušil obvyklé zvuky. „Co to bylo?" zeptal se Perry Rhodan.

Infračervený reflektor osvětloval jen výsek scény. Černě se lesknoucí tvorové se valili přes kruhovou planinu uprostřed džungle. Ale proč tak řvali?

„Tady to vypadá na boj a mrtvé," řekl Hawk. „Něco se stalo."

Ještěři se pozvolna uklidňovali, postávali ve skupinkách, natahovali krky

a vydávali zvuky, které působily jako nářek.

A pak Omar ukázal na něco, co vypadalo jako hromada hlíny.

Šlo o zbořenou stavbu. Původně měla kupolovitý tvar a byla vystavěná ze směsi jílu, větví a kořenů rostlin. Její jednotlivé kousky byly rozmetané po okolí — a mezi nimi se povalovaly ožehnuté části těl mnoha ještěrů.

Omar a Rhodan se rozhlíželi. Našli ještě několik dalších zbořenišť a taky hodně mrtvých.

Najednou se Omar sklonil a cosi zvedl. Kovovou střepinu.

„Někdo sem svrhl bombu," řekl. „S chemickou náloží."

Perry Rhodan ztuhl. Tento objev znamenal katastrofu. ne snad proto, že stál životy mnoho set inteligentních bytostí, i když je samozřejmě litoval. Jenže událost jej utvrdila v předpokladu, že Pigell zdaleka není v moci Pozemšťanů. Někde na nesčetných ostrovních kontinentech jsou Tefrodové a jistě i jejich základny. Jak to, že o tom zajatý lemurský vládní rada Frasbur nevěděl?

Rhodan silou vůle potlačoval rostoucí nervozitu. Nikdo na CRESTU III neměl ponětí o hrozícím nebezpečí a útok mohl zastihnout Pozemšťany nepřipravené. A on, ač o nebezpečí věděl, neměl možnost své muže varovat.

Tarikan postoupil dopředu: „My víme, kdo zabíjel. Ale proč vy neřekli všechno?"

Jak můžou ještěři vědět, že přepadení není dílem našich lidí? pomyslel si Rhodan. Nahlas odpověděl: „Řekli jsme všechno, co víme. Cizinci se asi skryli."

„Proč říkáte, co nevíte?" zazněla výčitka. „Teď jsou mrtvi všichni Tankani na této zemi, jen my žijeme."

„Nejspíš myslí, že tohle bylo jediné sídliště na tomto kontinentu," řekl Omar.

„A pod pojmem Tankan myslí svůj rod, to není vlastní jméno," dodal Rhodan a rozhodl se využít situace. „Musíme se co nejrychleji dostat k našim lidem," řekl k ještěrovi. „Oni taky nevědí, že tu ještě jsou nepřátelé. Půjdou a zabijí je. Jen... Sami se nedostaneme přes bažiny."

„My projdeme. vy s námi."

Tankan se otočil ke svým druhům a mlaskavými zvuky se s nimi domlouval. Rhodan považoval za nutné vyrazit okamžitě. Nebylo jisté, jestli se Tefrodi nevrátí a proti plavidlům, shazujícím bomby, neměli žádnou šanci. Chtěl počkat jen po dobu, nezbytně nutnou na zjištění infračervených stop.

Oxtorňan opět aktivoval zesilovač mozkových vjemů. Zavřel oči a koncentroval se na Sherlockovy vjemy. Okrill chápal i bez slovního povelu a posadil se.

Přítomnost zmizela.

Mihly se stínové obrazy a pozvolna nabývaly tvarů, i když zdaleka ne tak jasných, jak by si Omar Hawk přál.

Na nebi se objevilo cosi, co vypadalo jako hejno obrovských ptáků. Obrysy ale byly příliš nejasné, jako by nějaký neznámý vliv rušil Okrillovy schopnosti.

Zřetelné byly jen exploze bomb. K nebi stoupaly sloupy kouře, trosky létaly vzduchem a ještěři v panické hrůze bezcílně prchali. Cosi přistálo a opět vzlétlo. Tefrodi si patrně přišli pro uvězněného kolegu. Ale z něj nebylo možné rozeznat nic víc než beztvarý stín.

Bombardování naráz ustalo a útočníci zmizeli.

„Nuže, Hawku?" zeptal se Perry Rhodan.

„Moc mě to mrzí, pane, ale byl tu nějaký rušivý vliv. Nevím o nic víc než předtím. Útočníka jsem nedokázal identifikovat."

Rhodan byl zklamaný. Dal znamení vůdčímu ještěrovi a kolona se dala do pohybu.

4.

Mlha rozostřovaly obrysy slunečního kotouče do neforemné skvrny. Toho rána, 22. června 2404, bylo nad Pigellem jasno jako málokdy, i když meteorologové na Zemi by konstatovali „oblačno ". Nebeskou modř nebylo na šesté planetě Vegy vidět nikdy.

Omar Hawk se bez hnutí díval na bažinaté moře, sahající až k obzoru. Žádné vlny tu nenarážely o břeh, a přesto se hladina pohybovala. Každou chvíli se vyklenula obrovská bublina, tiše pukla a s mlaskavým zvukem poklesla do vody. Z bahna tryskaly gejzíry páry a vařící vody a mezi nimi se vlnily hřbety hadovitých těl. Občas se vynořila hlava zvířete, které se nepodobalo ani ještěrům ze srovnatelné epochy na planetě Zemi.

Ale byli tu i drobní tvorové. Řecký filozof, který kdysi dávno tvrdil, že život vznikl z bahna, by byl tímto hemžením nadšený.

Nad jižním obzorem se náhle zvedl asi kilometr vysoký ohnivý sloup a stoupal do výšky, dokud nenarazil na vrstvu mraků. Zaznělo zadunění a půda se zachvěla. V bahně se vytvořily rýhy, kterými se okamžitě rozběhla žhavá láva sopečného výbuchu.

Přihnala se vrstva bahna, vysoká asi pět metrů, ale ještěři si z ní nic nedělali. Jejich na první pohled těžkopádná těla se nepotopila, byla jen poponesena o několik set metrů dál.

Tankani se už na pevninu nevrátili a po domluvě s Perrym Rhodanem se pustili k východoseverovýchodu.

Omar a Rhodan spolkli několik tablet potravinových koncentrátů a kapslí s vodou, obohacenou vitamíny a parabiotiky. Sherlock si elektrickým výbojem ze svého jazyka ulovil kořist, pečlivě si vybral nejlepší kousky a zbytek přenechal Tankanovi, na jehož hřbetě se vezl.

Ukázalo se, že ještěři disponují obrovskými fyzickými silami. Bahnité moře bylo sice mnohem prostupnější než kontinentální močály, ale člověk by v něm plavat nemohl. Tankani neúnavně veslovali svými šesti končetinami a jejich neohrabaná těla se pohybovala rychlostí

asi deset kilometrů za hodinu.

Rhodanovi i Hawkovi to stejně připadalo příliš pomalé. Oba nedoufali ani tak v to, že se brzy dostanou ke CRESTU III, ale že budou co nevidět zaměřeni.

Opět se chystalo k bouřce, v dálce se objevila nezřetelná linie pobřeží a z moře se zvedla mlha.

Okrill se postavil na nohy a upřeně zíral na stejně velké obláčky. Jeho oči jiskřily a z tlamy zaznělo zavrčení.

Omar Hawk tasil zbraň. „Posadíme se zády k sobě, pane," navrhl šeptem. „Nemáme jinou možnost."

Velký administrátor souhlasil. „Musíme zabránit teleportaci na další opuštěný ostrov. Ale že se mlha objevila právě teď!"

I Oxtorňanovi to bylo divné. Oba muže napadlo, že strašidelné obláčky jsou možná řízené...

Tankani naopak nepociťovali žádné obavy a klidně plavali dál.

Mraky se přiblížily asi na sto metrů, několik jich sestoupilo až k hladině, zahalilo první ještěry a ti zmizeli.

Když se organické fiktivní transmitery přiblížily asi na padesát metrů,Rhodan a Hawk zahájili palbu. Po zásahu obláčky modře zazářily, ale pokračovaly v nehlučném letu. Kolem mizelo stále více Tankanů.

Než muži pochopili, jak zvítězit, bylo téměř pozdě. Pak už stříleli jen s nejúže nastaveným paprskem. Účinek byl okamžitý. Energetický paprsek, tenký jako jehla, vytvořil trhlinu a obláček se začal bezmocně převalovat, klesl do vody a rozplynul se do bílošedého povlaku. Ostatní se srážely, pronikaly do sebe a tím patrně regenerovaly.

Po několika minutách zmizeli všichni Tankani kromě těch dvou, kteří nesli na zádech okrilla a oba muže.

Omar Hawk bojoval s neotřesitelným klidem. Věděl, že jsou ztraceni. Intenzita útoku se nesnižovala. Rozhodující okamžik nastal, když se jednotlivé mlhavé útvary spojily do gigantického oblaku, který klesl dolů a dotkl se Omara lehce jako pavučina.

***

Ležel na tvrdé, kamenité půdě. Když se nadzvedl, viděl ještě Tankana, jak uhání pryč. Pak zaslechl kýchnutí a jeho dlaně se dotkla Sherlockova tlama. Nepřítomně zvíře poplácal a zadíval se do údolí, odkud stoupal rachot a dým soptícího vulkánu.

„Kde to jsme?" zeptal se za jeho zády Perry Rhodan.

Omar se zasmál: „Vy teda máte smysl pro humor!" a honem si rozpačitě

odkašlal. Vždycky sice dbal na disciplínu a náležité společenské chování, ale svůj názor si nenechával jen pro sebe. Jednou, bylo to na planetě Horor, dokonce Velkému administrátorovi odporoval, když nespravedlivě vyčinil posádce ANDROTESTU. To ovšem nemohlo zmenšit jeho úctu ke Rhodanovi.

„Co se vám nelíbí?" zeptal se pobaveně Rhodan.

„Místo abyste byl rád, že vůbec žijete, staráte se o to, kde jsme. Copak to není k zasmání?"

„ne, Hawku," odpověděl vážně Rhodan. „To je zvyk. Přítomnost beru jako daný fakt a mohu se soustředit na budoucnost." Pak změnil téma: „Co usuzujete z postavení slunce?"

„Podle všeho se nacházíme jižně od rovníku, pane."

„Ještě dále od CRESTU III. Člověk by skoro věřil, že ty mlhavé obláčky jsou inteligentní."

Omar pokrčil rameny, ale najednou oba muži zpozorněli. Okrill napjal svaly a nervózně vystřeloval a roloval jazyk.

Před nimi z ničeho vyvstala postava a když Sherlock zavrčel, ve sluchátkách v přilbách obou mužů zaznělo:

„Nadporučíku, uklidněte si svého policejního psa!"

„Čubaj...!" zvolal překvapeně Rhodan a vyskočil. „Tomu říkám šťastná náhoda!"

Teleporter Ras Čubaj, Pozemšťan afrického původu a člen Sboru mutantů, přistoupil blíž.

„Náhoda možná, pane, ale jestli šťastná, o tom si dovoluju pochybovat."

„Nerozumím vám," poznamenal nepřívětivě Rhodan. „vy jako nejschopnější teleporter nebudete potřebovat ani deset minut, abyste nás dopravil do bezpečí. Nebo snad... CREST III..."

„ne, ne! CREST III je v pořádku, pane. Ale já..." pohlédl nešťastně na Rhodana, „já sám jsem byl během pátrací akce teleportován. Protože neznám geografickou polohu lodi, nemohu nás do ní přenést."

„Tu my neznáme taky, ale vy máte přesto největší šanci. Navrhuji, abyste se po etapách přemístil severním směrem. Brzy musíte narazit na některé pátrací komando. A ještě něco: Sám se nevracejte, jen s korvetou!"

Teleporter zmizel.

„Myslím, že to nemůže trvat ani půl hodiny..." začal Rhodan, ale najednou se odmlčel a užasle hleděl na Čubaje, který se svíjel na zemi u jeho nohou.

Omar se sklonil, a když uviděl ebenový obličej znetvořený bolestnou grimasou, na okamžik pustil do dýchacího přístroje čistý kyslík. Pomohlo to a teleporter otevřel oči.

„Musel jsem... Skočil jsem do nějaké pasti," vypravil ze sebe Čubaj. „Díky, že jste na mě tak dlouho čekali."

„Dlouho?" podivil se Rhodan. „Byl jste pryč půl minuty."

Čubaj se pokusil o úsměv. „Mám přece hodinky."

Perry Rhodan zvedl ruku a pohlédl na své zápěstí. „Je 13 hodin 44 minut standardního času."

Čubajovy hodinky ukazovaly přesně 19:51. Datum měl stejné.

***

Na obrazovce nebylo nic jiného než nevysoké pahorky, zarostlé neproniknutelnou džunglí. Korveta KC-44 přelétala ve výšce tisíc metrů nad Severním pohořím Pigellu.

V předem určených intervalech se hlásili velitelé pátracích lodí, které v pravidelných drahách kroužily kolem planety.

Atlan pohlédl na palubní chronometr. Stupnice ukazovala 23. června 2404, 13 hodin 45 minut reálného času.

Jakmile umlklo poslední hlášení, uhodil dlaní do opěradla svého křesla: „Bohové Arkonští! Podle počtu pravděpodobnosti už měli být dávno nalezeni. Každý čtvereční metr této planety jsme přeletěli nejméně dvakrát!"

Jeho soused potřásl holou lebkou se srpovitým hřebenem vlasů. „Každý čtvereční metr, to je poněkud nadsázka, pane. Ale polohovací signál měl být zachycen. Pokud nemají poruchu..."

„Nemalujte čerty na zeď, Kasome! Velkému administrátorovi se určitě nic nestalo, konečně je s ním Oxtorňan."

Z reproduktoru společně s praskáním četných atmosférických poruch zaznělo: „Marshall volá KC-44! KC-44, ohlaste se!"

„Tady je KC-44, mluví Atlan. Proč se hlásíte tak pozdě?"

„Museli jsme se... Totiž... Vyhýbali jsme se strašidelnému oblaku. A přitom nám zmizel Čubaj."

„Teleportoval? Nebo ho snad...?"

John Marshall neodpověděl. Místo jeho hlasu zaznělo ostré zapraskání a tón jako ze vzdálené poplachové sirény.

Po několikerém Atlanově pokusu o spojení se konečně opět ozval Marshallův hlas: „Útok obrovských zvířat, musíme utíkat..."

Atlan se naklonil k mikrofonu: „Vysílejte polohovací signál! Přijdeme vám na pomoc!"

Melbar Kasom ani nepočkal na rozkaz a jeho pěst dopadla na tlačítko. Všemi prostorami Korvety zazněl poplachový signál.

Atlan čekal se zatajeným dechem. Přijímač polohovacího signálu konečně začal bzučet. Na

rozdíl od Perryho Rhodana měl šéf Sboru mutantů přenosný telekom o silném výkonu a jeho signály musely zachytit všechny Korvety.

Impulzní motory zaburácely a doslova vrhly korvetu kupředu. Na obrazovkách, snímajících pohled ze zádi, zazářily molekuly ionizovaného vzduchu. Obrysy krajiny se rychle změnily a pod lodí se rozprostřelo bažinaté

moře. Sopka chrlila vzhůru proud žhavého magmatu a z pohybující se půdy tryskala pára.

Na horizontu se vynořil ostrov ve tvaru želvího krunýře. Kasom se naklonil nad vyklenutý monitor laserového zaměřovače. „Našel jsem horu, pane!"

„Ztlumte poněkud svůj hlasový orgán," poznamenal Atlan. „Ještě nějaký čas budu potřebovat ušní bubínky." A postavil se vedle Kasoma. „Jistě to bude ono. Koordinujte navigaci podle projektorů zaměřovačů!"

O několik vteřin později Korveta prudce přibrzdila a v nitkách kříže optického zaměřovače se pomalu ustálila malá vyvýšenina.

„Sestupte do výšky sto metrů," nařídil Atlan veliteli Korvety. „My seskočíme a vy pak přistanete v bezpečné vzdálenosti." Společné s Kasomem opustil můstek a sestoupil výtahem v ose lodi. Dole už čekalo výsadkové komando se zaklapnutými přilbami.

Atlan několika větami vysvětlil situaci a nakonec řekl: „Kasom a já vyskočíme jako první. Antigravitační projektory zapojíme až těsně nad zemí. Na zvířata neberte žádný ohled."

Melbar Kasom stiskl tlačítko automatiky a příčka se se zasyčením rozjela. Vstříc mu okamžitě vyrazila oblaka páry, horký vzduch a vůně zahnívající vody.

Atlan vyskočil. Země se přibližovala neskutečně rychle, ale Atlan sevřel

31

rty a zapojil projektor antigravu až v okamžiku, kdy už hrozilo, že se zabije. ve stejném okamžiku naskočil pohon, zázrak siganské mikrotechniky.

Pád byl odvrácen, ale Atlan se přesto dotkl ramenem země. Okamžitě se překulil na bok a díval se do otevřené tlamy strašlivé bestie.

Arkonidan pozvedl zbraň.

Všude kolem se střílelo a do sykotu energetických paprsků se mísilo dunění pádů těžkých těl a řev ještěrů. Atlan zvířata litoval, ale jak jinak měl zachránit Marshalla?

Boj pomalu ustal. Telepat přistoupil a podal Atlanovi ruku.

„Děkuji. Vaše pomoc přišla v poslední chvíli. Ti netvoři mě už úplně obklíčili. Na pravěké příšery bez mozků se chovali chytře, to musím uznat."

Pod kopcem přistála Korveta KC-44, ale z jejích trysek nepřestal šlehat oheň. Jeden z vojáků najednou vykřikl. Shůry se neobyčejnou rychlostí snesl mlhavý oblak, zahalil kulovou pomocnou loď a než mohl kdokoliv zareagovat, Korveta zmizela.

5.

Strašidelné obláčky se vynořily před deseti minutami.

Perry Rhodan, Omar Hawk a Ras Čubaj leželi v úkrytu za skalami a pomocí infraoptiky sledovali oblohu nad údolím.

Ze všech stran proudil do kotliny chladný a vlhký vzduch, okamžitě se ohříval nad plameny, šlehajícími z kráterů sopek a stoupal vzhůru. Náhlá změna teplot působila rychlý pohyb vzduchu, do kterého byly vtahovány i strašidelné obláčky.

Omar Hawk se v duchu ptal, jestli jsou ty organické mraky jen unášeny silným prouděním vzduchu nebo jej úmyslně využívají. Ale jaký by to mělo smysl? Proč by se měly nechat vynášet do nejvyšších vrstev atmosféry?

Pořád jen samé otázky a žádná odpověď!

Zaduněla mimořádně silná erupce, nad okraj kotliny vyšlehly plameny a žhavé kameny byly vyvrženy do veliké dálky. Nad ležícími muži zavál žhavý popel, unášený vzdušným vírem. Kameny, za kterými se skrývali, se zahoupaly.

Omar se otočil a zadíval se na Vegu, která už dávno měla zapadnout. Chvíli mu trvalo, než pochopil, o co jde: Byli na jižním pólu Pigellu. V létě muselo slunce svítit celou noc.

Chtěl vstát a ověřit si svou domněnku, ale nové otřesy půdy jej srazily na kolena. Těsně vedle něj proběhla ve skále prasklina a země se začala otevírat.

Omar byl jediným skokem u Rhodana a Čubaje, každého popadl jednou rukou a odskočil jak nejdál dovedl. Kameny, za kterými se kryli, se zřítily do trhliny, která se zase s rachotem zavřela. Okrill se zachránil na poslední chvíli.

„Promiňte, že jsem s vámi zacházel poněkud nešetrně," omlouval se Omar.

Perry Rhodan na něj upřel zvláštní pohled. „Během dvou dnů jste mi už dvakrát zachránil život. Nevím, jestli se vám někdy budu moci odvděčit."

Omar se ušklíbl. „Hlavně aby byla vůbec nějaká budoucnost, pane. Ale teď vážně. Musíme být na pólu, jinak by Vega dávno zapadla. Zůstaneme tady?"

„Sám jste si odpověděl. Pokud jsme na pólu, museli bychom ujít desítky tisíc kilometrů."

Než mohl Oxtorňan odpovědět, zaslechli kovově znějící rachot. Po stráni se ke dnu kotliny valila ocelově se lesknoucí koule. Pomocná loď typu Korveta!

Ještě než dopadla na dno, narazila do skalního výčnělku, nadskočila a neskutečně pomalu se snášela dolů. Ze zádi se vysunuly teleskopické opery, při dopadu se snížily a opět pružně vyrovnaly.

V příštím okamžiku zasvítilo ochranné pole.

„Našli nás!" zajásal Ras Čubaj.

„Nebo my je," poznamenal suše Rhodan. „Na plánované přistání to zrovna nevypadalo."

„V každém případě je posádka naživu," řekl Omar.

Rhodan zapnul telekom. „Volám po-
mocnou loď. Mluví k vám Perry Rhodan, ozvěte se!"

Omar Hawk honem zapnul svůj reproduktor, aby si mohl poslechnout odpověď. Žádná nepřišla.

„Dovolte, pane, abych se tam šel podívat," řekl po několika minutách bezvýsledných pokusů Omar a zadíval se ke kouli, v jejímž ochranném štítu se odrážely záblesky sopečných erupcí.

„Co byste tam dělal? Ochranný štít nepřekonáte."

„Každá loď Impéria má ochrannou automatiku. Útok energetickou zbraní spustí poplach a upozorní posádku."

„Nebo vás zastřelí. Výstražná automatika je spřažená s obranným systémem lodi..."

„Mohl bych se aspoň pokusit teleportovat," nabídl se Čubaj.

Rhodan nejprve zavrtěl hlavou, ale pak přisvědčil. Pozemšťan afrického původu sklonil hlavu a zadíval se na loď. Pak zmizel s typickými optickými jevy, provázejícími teleportaci.

Omar zadržel dech. Pronikne nebo bude vržen nazpět?

Ochranné pole pohaslo a v telekomu zazněl hlas: „Všechno je v pořádku, pane, jen posádka je v bezvědomí."

Sestup po srázu, pokrytém kamenitou sutí, byl obtížný, i když Omar Perryho Rhodana podpíral. Okrill lehce skákal přes praskliny a uvolněné kameny a s požitkem se válel ve žhavém písku.

33

Perry Rhodan zavrtěl hlavou. „Tohle zvíře je mi záhadou. Jsou všichni tvorové na vaší planetě tak odolní?"

„Všichni, pane, ale Sherlock je přece jen zvláštní. Jeho předkové pocházejí z národa Maarnů, kteří kdysi nouzově přistáli na Oxtornu. Kde leží jejich domovský svět, to se dodnes přesně neví."

„Existuje více hádanek, než jsme schopni rozluštit," poznamenal tiše Rhodan.

Když vstoupili do Korvety, přivítalo je poklidné bzučení motorů, jdoucích naprázdno. Nezdálo se, že by pád lodi poškodil pohon nebo jiná zařízení. Fungoval i výtah.

Na můstku už to nevypadalo tak dobře. Dvě křesla byla vytržena z úchytek a rozbila zadní obrazovku. Mezi troskami leželi zakrvácení muži, nad kterými se skláněl Ras Čubaj.

„Jsou to jen povrchová zranění!" hlásil.

Jakmile byli ošetřeni všichni členové posádky, muži obrátili pozornost k přístrojům. Nehoda se obešla bez fatálních následků a za pomoci velitele Korvety mohli odstartovat.

Perry Rhodan, Omar Hawk i Čubaj vlastnili astronautickou pilotní licenci a byli schopni převzít řízení jakéhokoliv plavidla běžného typu.

„Hotovo?" zeptal se Rhodan než nařídil start. Jeho obličej o poznání zbledl.

„Hotovo!" odpověděli muži jedněmi ústy.

Korveta se zvedla v oblaku zvířeného popele a Rhodanův obličej se uvolnil.

Pak přišel náraz na cosi neviditelného.

Korveta byla vržena nazpět, zapotácela se a znovu se zvedala.

Perry Rhodan jediným pohybem vypnul pohon.

***

Admirál Atlan tasil zbraň a vyslal k oblaku několik zbytečných střel.

John Marshall zvedl ruku a zavřel oči, jako by naslouchal.

Atlan znal vnější znaky telepatického spojení. Nepromluvil, jen sevřel rty a trpělivě čekal.

Marshallův obličej se změnil. Na čele mu vyvstal pot, rty se chvěly a telepat se zapotácel jako po úderu. „Zabíjeli jsme inteligentní bytosti... Poráželi jsme je jako dobytčata!"

„Koho tím myslíte?" zeptal se Atlan, i když tušil.

„Ještěry! Mají telepatické schopnosti. Jeden ještě žije. Mohu naslouchat jeho myšlenkám!"

„Jak jsme to měli vědět?" řekl rychle Kasom. „Proč se s vámi nespojili dřív?"

„Zeptám se, ale nejdřív musíme najít zraněného a pomoci mu."

Zraněný ještěr ležel na boku a krvácel z rány na břiše. Šest vojáků obětovalo svou zásobu obvazového materiálu, jen aby zastavili krvácení, a Melbar Kasom přidal injekci regeneračního prostředku.

Teprve po ošetření bytosti se Marshall začal vyptávat a viditelně rozrušený předával informace Atlanovi.

„Říkají si Tankani," začal. „Jejich inteligence je srovnatelná s pozemskými neandrtálci, ale jsou dobrými telepaty. Tyto schopnosti jsou bohužel podřízené velmi silným instinktům. To je taky vysvětlení pro situaci, kdy mě slepě napadli, ačkoliv museli cítit, že i já jsem telepat. Tankan tvrdí, že jsem vyzařoval agresivitu a oni nebyli schopni se tomuto pocitu bránit." Pak se zamyšleně zadíval na Atlana. „Dověděl jsem se ještě něco: Jiná skupina Tankanů se setkala s Velkým administrátorem."

Atlan se naklonil popadl Marshalla za rameno. „Cože? Perry...? Zeptejte se, kde je teď! Rychle!"

John Marshall se soustředil, po chvíli opět otevřel oči a zavrtěl hlavou. „Tankani pomáhali Velkému administrátorovi při překonání bahnitého moře, ale spojení s touto skupinou bylo už před nějakým časem přerušeno."

Melbar Kasom zaklel, zvíře okamžitě vycenilo zuby a Atlan se s výčitkou otočil na Ertrusana.

„Ovládejte se! Tankani se infikují lidskou agresivitou."

„To... správné," potvrdil Tankan společnou řečí Andromedy.

Atlan i ostatní uskočili. „Co... Co to

bylo?" Jen Marshall se usmíval s vědoucí tváří.

„Mluví se o... O Dulh Orghovi," odpověděl Tankan. „Dulh Orgh zlý. Rho Dan ví," promluvil Tankan.

„Těmi Dulh Orghy asi myslí Tefrody z časové stanice," podotkl Atlan. „Můžete mu říci, že se jich už nemusejí bát."

Mutant přikývl, ale najednou sebou prudce škubnul. „ne!" zvolal anglicky. „Dulh Orghové nejsou Tefrodi, Atlane. Na okamžik jsem měl možnost pohlédnout na myšlenkový obrazec Tankana, ale obraz byl okamžitě odstíněn, jako by projekce oněch bytostí byla nepřekročitelným tabu. Cizinci jsou bytosti podobné člověku s létací blánou jako u netopýrů."

Arkonidan se zamyslel, a pak řekl: „Doufám, že je vám jasné, co to pro nás znamená. Pokud jsou tu ještě jiní cizinci než Tefrodi, představují stejné nebezpečí. Třeba řídí ty organické mraky. Nejsou to umělé výtvory Dulh Orghů?"

„Rhodanovo zmizení tak ovšem dostává nové dimenze," řekl Kasom. „Marshalle, nemohl by se Tankan spojit s tou druhou skupinou?"

Mutant se posadil vedle ještěra, položil mu ruku na krk a zavřel oči. Po několika minutách ještěr zneklidněl. Pohyboval hlavou sem a tam, nadouval nozdry a hleděl nepřítomně kolem.

Téměř po půlhodině Marshall otevřel oči. Vypadal úplně vyčerpaně. „Rho-

dan se nalézá ve velkém nebezpečí," řekl. „Na pevnině v okolí jižního pólu se dostal do moci strašidelných oblaků. O povaze nebezpečí Tankan neví."

Atlan na okamžik ztuhnul, ale pak se napřímil. „Pošlu CREST III na jižní pól. Její palebné síle neodolají ani ty mraky. Kde máte telekom, Johne?"

„Ztratil jsem jej na útěku před ještěry. Nemáme žádnou možnost domluvit se s CRESTEM III."

***

Perry Rhodan rezignovaně vypnul telekom. Třebaže dosah palubního vysílače daleko překračoval rozměry celé planety, spojení s CRESTEM III se nepodařilo navázat.

„Nezkusíme to s hyperkomem?" zeptal se Ras Čubaj.

„Pokusit se můžeme, ale domnívám se, že tato oblast je nějakým způsobem odstíněna. Příčinou jsou nejspíš právě strašidelné mraky a pokud ano, neprojdou ani hypervlny. Objekt, který je schopen transponovat předměty přes pátou dimenzi, může absorbovat i impulzy nadsvětelných rychlostí."

Rhodan i přes tyto námitky aktivoval hyperkom Korvety KC-44. Kontrolky potvrdily, že agregát je funkční. Rhodan nastavil vysílač na nejnižší výkon, aby nemohl být zaměřen tefrodskými nebo halutskými svazky, kterých bylo v galaxii víc než dost. Pak zapojil automatické vysílání nouzového signálu. Po několika minutách zesílil výkon a konečně přístroj vypnul. Kontrolky pohasly a slabý bzukot rázem ustal.

„je tu ještě jedna možnost, pane!" ozval se Omar. „Kalup!"

Čubaj se posměšně ušklíbl. „Než se dostanete do hyperprostoru, musíte projít čtyřdimenzionálním kontinuem. A právě v tom nám brání!"

„No a co? Lineární prostor je všudypřítomný. Takže..."

Perry Rhodan nadskočil. „vy jste se zbláznil, Hawku! Chápete vůbec riziko vstupu do lineárního prostoru z tohoto místa a v tomto stavu..."

„Deformace vodivých polí, narušení struktury materiálu, psychický šok, ohrožení konstanty planetární gravitace..." vypočítával chladnokrevně Oxtorňan. „Možná se rozlomí loď, možná celá planeta. Ale jestli se odsud nedostaneme, Solární impérium se zhroutí. Vinu za to nemohu připisovat vám, pane, ale blaho lidstva závisí hlavně na vaší osobnosti. Nemůžete dopustit, aby oslabené Impérium podlehlo útoku z Andromedy."

„To byla dlouhá řeč, Oxtorňane! Bohužel máte pravdu. Tedy dobrá, zkusíme to s Kalupem."

Muži z posádky, jejíž valná část byla stále ještě v bezvědomí, byli připoutáni ke křeslům a ta byla sklopena do vodorovné polohy. Zvláštní pozornost věnoval Rhodan kontrole, zda mají všichni dokonale uzavřené skafandry.

Poslední se připoutali Rhodan, Omar, Čubaj a velitel Korvety Aprenin.

„Čubaji, vy převezmete ovládání palubních zbraní. Jestliže mraky zaútočí před vstupem do lineárního prostoru, nasadíte všechny prostředky pochopitelně kromě transformačních děl."

„Prosím za prominutí pane, ale chtěl bych vás požádat, aby se na mraky nestřílelo," ozval se Omar.

„A proč, smím-li se ptát?" žasl Rhodan.

„Na to vám nedokážu odpovědět. Ale zatím nás nijak neohrozily, zatímco my jsme jich

zničili tisíce."

Aprenin se ušklíbl, ale Rhodan zvážněl. „Sice si myslím, že přeháníte, když těmto jevům připisujete inteligenci a morálku, ale v jednom vám musím dát za pravdu: Nemáme důkaz, že by nám chtěly uškodit. Odvolávám rozkaz."

V ebenově černém obličeji se nepohnul ani sval. Čubaj byl zvyklý Rhodanovi důvěřovat, i když mu často nerozuměl.

Perry Rhodan pohlédl na obrazovku. Ze sopečných kráterů šlehal oheň a stoupaly sloupy dýmu, údolím se valila jedna vlna žhavého popela za druhou a strašidelné obláčky se nechávaly vynášet nahoru.

Jen ze zvyku uchopil mikrofon: „Pozor! Vstup do lineárního prostoru za jednu minutu!"

Hučení fúzního reaktoru v útrobách

lodi stoupalo, automat hlasitě tikal a posledních deset vteřin odříkával mechanický hlas.

Perry Rhodan položil ruce na spínač Kalupova konvertoru.

„Tři... Dva... Jedna... Nula!"

Plocha spínače byla stlačena dolů, na řídícím pultu se rozsvítily kontrolky a ukazatele na stupnicích se začaly pohybovat. Tohle všechno si Omar uvědomil ve zlomku vteřiny. Pak vnímal jen dunění konvertoru a neviděl nic. Na obrazovce se objevilo něco, co se podobalo zrnění dávné televize. Omar se cítil jako vyfukovaný míč, jako by jej cosi stlačovalo ze stran a v neuvědomělé reakci chtěl udeřit na bezpečnostní uzávěr pásů. Ruka máchla do prázdna. Všechno jako by sestávalo jen ze šedivé, zrnité substance a i jeho tělo bylo jen shlukem zrnek, které propouštějí světlo.

Oxtorňan se chtěl dotknout ovládacího pultu, ale najednou zaslechl Rhodanův ironický hlas: „Nenamáhejte se. Už jsem se o to taky pokoušel, ale nejde to. Ruka je dematerializovaná."

Velitel lodi poručík Aprenin se hystericky zasmál a Čubaj ho okřikl. Omar Hawk přemýšlel, co mu na jejich hlasech připadá divné.

„My nejsme v lineárním prostoru, pane, že?" zeptal se.

„ne. Ale taky to není normální čtyřdimenzionální časoprostorové kontinuum. Není to nic, co známe."

„Možná jsme přece jen měli zničit ty mraky," zalitoval Aprenin a najednou vykřikl.

Omar zadržel dech. Pláštěm lodi pronikl dovnitř šedobílý oblak. Díky spojení se Sherlockovým zrakem vnímal Omar něco úplně jiného než ostatní muži. Ale tentokrát mu stačily jeho vlastní oči.

Všude kolem se vznášely miliony a miliardy plochých, nepravidelných, mnohoúhelníkových útvarů. Mezi nimi se napínala tenká vlákna a spojovala útvary v síť plnou uzlin. V každém útvaru pulzovala pod průhlednou sklovitou blánou vazká tekutina a obklopovala drobounkou šedivou hromádku se světlejším okrajem.

Buňky! pochopil najednou Oxtorňan. Miliardy neuronů, vzájemně pospojovaných nervovými vlákny, dohromady vytvářející autonomně existující supermozek bez těla, kterému by mohl vládnout. Jaké další schopnosti by se musely objevit, aby rozvolněný organizmus nabyl smyslů?

„Zrůdy!" pronesl supermozek. „Pochybený přirozený vývoj nemůže omluvit vaše jednání, protože vlastníte inteligenci a své činy můžete svobodně ovlivňovat."

Omar Hawk byl otřesen ani ne tak smyslem slov jako faktem, že supermozku rozumí. Čím mluvil, když neměl hlasové orgány?

Pak ale pochopil, proč mu hlasy jeho společníků připadaly tak divné. Nepřijímal zvuky ušima, ale rovnou mozkem.

„Proč je jedinou odpovědí na vaše problémy fyzické násilí?" pokračoval oblak. „Musíte zabíjet, místo abyste mysleli? Váš vývoj se ubírá jen cestou technického pokroku, který slouží masovému vyvražďování. Proč necháváte svého ducha krnět nad návrhy stále dokonalejších zbraní hromadného ničení, na vývoji stále silnějších energetických paprsků a na rychlosti, se

kterou ničíte cizí světy?"

„Nikdo nemůže žít v míru, pokud existují bytosti, které usilují o ničení," promluvil Rhodan. „Boj nám byl vnucen. Máme snad ve jménu mravních ideálů rezignovat na svou existenci?"

„Toto je způsob uvažování zvířete, které se řídí jen instinkty, a ne bytosti, které je dán rozum. Svou fyzickou existenci byste uhájili snáz, kdybyste uvolnili prostor pro vývoj duchovna. Bojujte tím, že budete myslet! Duševními zbraněmi ovlivníte smysly protivníka, ale nikdy neničte to, co jste nestvořili. My víme, že vás už nemůžeme změnit. vy jste produkty nezdařeného přirozeného vývoje. Proto už nedostanete šanci."

„Chcete nás zničit?" zeptal se sarkasticky Rhodan. „Tím ovšem dosvědčíte chybnost své teorie."

„My nikdy neničíme život," odpověděl měkce supermozek. „Jen zabráníme vašemu návratu do vaší dimenze, abyste nemohli pokračovat v krvavé cestě. Budete žít tady. Možná vás to uzdraví. Máte nekonečné množství času."

***

Muži z výsadkového komanda se sesedli do kruhu. Déšť bičoval jejich kombinézy a zbraně ležely na kolenou. Nebylo na koho střílet.

Atlan stál široce rozkročený vně kruhu a vzdoroval náporům bouřlivého větru. Přimhouřenýma očima sledoval zubaté čáry blesků, a pak sjel pohrdavým pohledem po Kasomovi, který se začal cpát ze svých zásob.

Mrtvá těla ještěrů se v horkém a vlhkém vzduchu rychle rozkládala a mouchy, veliké jako pěst, na ně kladly miliardy vajíček.

Atlan přešel po kluzkých kamenech k Marshallovi. Telepat seděl u poraněného ještěra, který se nezvykle rychle zotavoval.

„Tankan věří, že se se strašidelnými obláčky dá domluvit," řekl Marshall. „Zatím ale o to nemá zájem. Musíme být trpěliví..."

Arkonidan se hořce zasmál. „Za deset tisíc let nedobrovolného exilu na Zemi jsem se naučil trpělivosti. Ale nedokážu přihlížet tomu, jak čas ničí to, čeho jsme už dosáhli."

„Co tedy chcete dělat?" zeptal se Marshall.

„Poletím ke CRESTU III. Mám svůj speciální bojový oděv. Jako jediný je vybavený siganským mikropohonem.

Nikdo mě nebude doprovázet. Příliš často jsem už riskoval, tohle není nic nového." Stiskl telepatovi ruku a poté, co celé komando povstalo a salutovalo, se pomalu zvedl nad zem.

Letěl tak nízko, že na něj často vystříkl proud horké vody z bahenní sopky a občas se na něj bez zájmu upřely oči nějaké příšery. Hadovitá těla se vinula mezi ostrůvky a některá mezi sebou bojovala. Zákony divočiny platily i zde.

Uprostřed moře se Atlan dostal do tornáda. Téměř hodinu byl vláčen větrem, a když bouře ustala, musel se znovu zorientovat.

O hodinu později přelétal malý ostrov. Za dalším mořem už musel být kontinent, který pojmenovali Severní pohoří.

Nastala noc. Atlana obklopila mlha a donutila jej zapnout infračervený reflektor.

Díky mlze se stalo, že typickou formaci strašidelných obláčků rozpoznal až v okamžiku, když jej obklopily. Okamžitě sáhl po zbrani, ale pohyb nedokončil. Mlha se náhle roztrhla a Atlan byl sražen do bahnité kaluže, která jako by sem nepatřila.

Mikromotor jej nutil ke krouživému pohybu, asi jako když se moucha motá v mističce marmelády. Pak sáhl na opasek a pohon vypnul.

Dvěma skoky se dostal na okraj bahna, vypnul mikroantigrav a rozhlédl se. První, co viděl, byly propletené kmeny stromů a spousty červů kolem rozložené zvířecí mršiny. Náhle odněkud spadlo tenké vlákno a ovinulo se kolem červa.

Atlan vzhlédl a objevil zvíře, podobné opici, s letkami, potaženými kůží jako u netopýra. Sedělo na větvi a právě se snažilo vytáhnout obřího červa nahoru. Pak jej obratně popadlo a

omotalo dalšími vlákny, vycházejícími z jakési trysky na břiše.

Nakonec zvíře vycenilo zuby, jako by se Arkonidanovi chtělo vysmívat, popadlo kořist do zubů a odlétlo.

Atlan se odvrátil a rázem polekaně uskočil.

Jen několik kroků od něj stál ještěr, jako by vyrostl ze země. Předními tlapami si přejížděl po těle a hleděl na cizince.

Byl to jeden z Tankanů a tedy bylo nutné potlačit jakékoliv agresivní myšlenky.

„Mír!" vypravil ze sebe přiškrceným hlasem Atlan.

l ještěr pronesl: „Mír!"

Mezi kmeny stromů se natlačilo ještě několik obřích obyvatel Pigellu. Mohla jich být asi stovka a Atlanovi bylo jasné, že pokud se s nimi nedomluví, je konec.

„Atlan," řekl a uhodil se do hrudi. „Hledám přítele Rhodana. Tankani mu pomáhali, ale pak jej odnesly..." chvíli hledal vhodný výraz a nakonec řekl: „...odnesly mraky z nebes."

„My... Tankani vědí," odpověděl

ještěr, který přišel jako první. „Rhodan je i náš přítel. Jemu pomoci. Ale mraky nás sem a jeho jinam."

Takže to byli Tankani, kteří byli pohromadě s Perrym!

„Mraky jsou i moji nepřátelé," řekl. „Donesly mě sem."

„Mraky žádní nepřátelé," protestoval prudce ještěr a ostatní souhlasně mumlali. „Mraky přátelé, Rhodan přítel, ty přítel, Tankan přítel."

Atlan byl zmaten. Nedokázal se smířit s myšlenkou, že by strašidelné mraky mohly být přátelé, když Tankany teleportuji. Konečně ze sebe vypravil:

„Ale mraky zajaly Rhodana."

Tankan dlouho mlčel, ale nakonec řekl: „Jestli zajatý, porušil zákon. Nemůžeme pomoci. Rhodan nepřijde."

6.

Atlan se pomalu otočil a odcházel. Pochopil, že jeho moc narazila na nepřekročitelnou hranici.

Ale najednou pochopil, jakou udělali chybu. Prudce se vrátil a řekl:

„Na jiném kontinentu jsme zastřelili několik příslušníků vašeho druhu. Jeden přežil..."

Větu pronesl tónem, jako by se jej smrt inteligentních tvorů nijak nedotkla. Tankani byli ohromeni. Když se probrali z ustrnutí, zaujali hrozivý postoj. Atlan zvedl paži a řekl:

„Byl to strašlivý omyl. Nikdo ve skutečnosti neměl v úmyslu zabíjet inteligentní bytosti. Přesto příslušníci vašeho druhu zaútočili a já jsem vydal rozkaz k zabíjení, aniž jsem se pokusil vyjednávat."

Několik Tankanů začalo rozpačitě pohupovat těly. Nejspíš pochopili, co chtěl Atlan říct. Útok začali ještěři. Konečně promluvil jejich mluvčí:

„Oni mrtví, protože nevěděli, že vy přátelé a vy jste nevěděli, že oni taky přátelé."

„Přesně tak," odpověděl tvrdě Atlan. „My lidé..." a pousmál se, když si uvědomil, do jaké kategorie se zařadil, „my lidé jsme sice schopni agresivního chování, ale v podstatě nejsme ani lepší ani horší než jiné inteligence. Pokud nejdřív střílíme a pak teprve vyjednáváme, tak jen proto, že nás zatvrdily špatné zkušenosti." Pak pozvedl hlas. „V tomto případě nebyla vina ani na jedné straně, protože obě považovaly protivníka za stvoření bez inteligence. Jen v případě strašidelných mračen je vina zcela na jejich straně. Jejich povinností bylo informovat nás o své pravé podstatě. Jestliže jsou skutečně inteligentnější než lidé, pak měli zabránit vraždění a ne je připustit, a pak si hrát na soudce."

V řadách Tankanů vzrůstal neklid. Ještěři byli něčím rozrušeni, semkli se dohromady a telepaticky se domlouvali. Asi po patnácti minutách se řečník otočil k Atlanovi:

„Rozhodli jsme se, že ti pomůžeme

a Rhodanovi pomůžeme. Řekl jsi, že jste dobří i zlí a my jsme taky dobří i zlí a mraky jsou dobré i zlé. Nic není jen dobré nebo jen zlé."

Atlan si oddechl, i když mu nebylo jasné, jak mu Tankan chce pomoci. Zeptal se, ale mluvčí jej vybídl, aby počkal.

Bouře se opět rozpoutala a uprostřed hromů a blesků, provazů deště a skučení větru se vynořily strašidelné obláčky.

Atlan čekal. Bez hnutí sledoval, jak jeden ještěr po druhém je obklopen a dematerializován a jak mrak klesá i na něj.

Když se vzpamatoval, stál mezi skalami, obklopený muži s prsty na spouštích zbraní.

Ohlušující hlas najednou zařval: „Vždyť to je admirál Atlan!"

Nezaměnitelná Ertrusanova postava skočila do kruhu mužů z výsadkového komanda a ohromná ruka popadla Atlanovu pravici.

„Přestaňte!" zasténal Atlan bolestí. „Nebo vás dám vyškrtnout ze seznamu strávníků!"

Melbar Kasom se polekal. „To snad ne, pane...!"

Atlan mávl rukou a pohlédl vstříc Johnu Marshallovi. Vojáci už pochopili, že objevení tolika ještěrů nepředstavuje žádné nebezpečí a zasunuli zbraně.

„Jak se zdá, na CRESTU III jste nebyl," poznamenal telepat.

„S lodí bych pořídil ještě méně," odpověděl Atlan a vylíčil Marshallovi změnu jejich postavení. Telepat naslouchal zároveň nějakému duchovnímu poselství a když Atlan skončil, řekl:

„Tankani a strašidelné mraky žijí v jistém druhu symbiózy. Ještě mi není zcela jasné, jakou roli v ní ještěři hrají a co mohou nabídnout parapsychicky ovládaným supermozkům, tedy co si tyto mozky nemohou samy obstarat."

„Supermozky?" opáčil Arkonidan. „Chcete říct, že mraky..."

„...jsou mozky, jejichž jednotlivé nervové buňky jsou mnohem dále od sebe než u člověka. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby naši vědci zjistili, že při stejné hustotě by tyto mozky nebyly o nic větší než lidské. Jen se mě, prosím, neptejte, jak může existovat mozek bez těla. Tankani to nevědí a pro mě je to zcela nepředstavitelné."

Atlan se konečně vzpamatoval.

„V podstatě je od nás nanejvýš hloupé, že se polekáme při každém setkání s nezvyklou formou života. Snad jsme už zažili dost, abychom byli odolní vůči překvapení." Když si Atlan všiml Ertrusanova vyčítavého pohledu, okamžitě umlkl. Kasom patrně nechápal, jak může někdo filozofovat, zatímco je Perry Rhodan v nebezpečí. On sám byl založen navýsost prakticky a plané teoretizování považoval za zbytečné.

„Trpělivost, Kasome," uklidnil jej Atlan a otočil se k Marshallovi. „Jak

daleko jste postoupil v konferenci s Tankany?"

„Právě se vyptávají toho zraněného. Přál bych si, aby všichni lidé měli telepatické schopnosti. Pak by neexistovala lež."

Konečně se mluvčí Tankanů postavil před Atlana a pravil: „Promluvili jsme si. Mraky se vůči vám dopustily bezpráví. Pomůžeme Rhodanovi. Mraky pro nás přijdou. Pak bude soud."

Atlan impulzivně natáhl ruku a pohladil Tankana po hlavě. On sám dal rozkaz zabíjet bytosti jeho druhu, a ještěr mu teď chtěl jít na pomoc, protože pochopil, že vina byla na obou stranách. Kdoví kolik lidí by jednalo tak velkoryse.

***

O deset minut později se vynořily obláčky. Tankan vysvětlil lidem, co od nich bude požadovat. Komando mělo počkat na místě a na jižní pól měli být teleportování jen Atlan, Marshall a mluvčí Tankanů.

Tankan se nesnažil zamlčet případné riziko. Pokud by byl vynesen rozsudek v neprospěch lidí, Atlan by sdílel osud Perry Rhodana.

Atlan a Marshall se postavili vedle ještěra a Melbar Kasom tlumeně klel. Byl to chladnokrevný důstojník, ale jak šlo o život Perryho Rhodana nebo Atlana, ztrácel rovnováhu.

Arkonidan necítil nic a se zbystřenými smysly sledoval mraky. Teletransport zažil poprvé

a užasl, jak se podobá vyzařování pomocí transmiteru.

Bez časové prodlevy přistáli na okraji kráteru na jižním pólu. Pozorně se rozhlíželi, ale nenalezli žádnou stopu po Rhodanovi nebo Omaru Hawkovi. O Rasu Čubajovi nevěděli, že je tu taky.

Na dně kotliny se náhle materializovala kulová loď. Prostě byla najednou tady a spočívala na přistávacích podpěrách.

Ze stínu Korvety vystoupily tři postavy. Za nimi se mihl jakýsi stín okrill! Zvíře vyběhlo po svahu a začalo skákat kolem skupiny, jako by projevovalo radost, že je vidí.

Dvě postavy dole v údolí se vzaly za ruce a okamžitě se materializovaly nahoře: Perry Rhodan a Ras Čubaj. Omar Hawk se blížil dlouhými kroky.

Atlan napřáhl ruku: „Tak tě pustili, Pozemšťane? Vždyť jsem věděl, že člověku jako jsi ty se nemůže nic stát!"

„Mýlíš se, Arkonidane. Jsme stále zajatci. Byli jsme propuštěni jen na dobu soudního jednání."

„A když rozsudek dopadne ve váš neprospěch, tak budeme muset... Oni budou muset..."

„Pokusí se," usmál se chladně Rhodan. „Ale přece mě znáš."

Atlanovy oči zasvítily. Tohle byl jeho přítel, jak jej zažil už stokrát! Nikdy se dobrovolně neskloní. Uznává jen jediného soudce a před ním jsou i strašidelná oblaka jen zrnkem prachu.

Atlan se přesto neubránil lehkému zamrazení v zádech, když se kolem začaly stahovat mlhavé objekty, snesly se na lidské postavy a Tankana a obklopily je jako pod ohromným zvonem. Vytí větru a dunění sopečných erupcí umlklo.

Ledově šedé oči Velkého administrátora zajiskřily. „Haló!" zvedl obě ruce k pozdravu. „Jsme připraveni vás vyslechnout."

Tankan se přikrčil a zavřel oči. Po chvíli promluvil:

„Budeme mluvit prostřednictvím této bytosti, protože dorozumění jinou cestou není možné. Abychom mohli začít s jednáním, potřebujeme někoho, kdo prochází druhými dimenzemi. Vždycky vezme jednoho z vás a přenese jej do jiné dimenze. Kdo je připravený otevřít svého ducha jako první?"

„Tím, kdo prochází dimenzemi, myslí asi mě, ne?" zeptal se nejistě Ras Čubaj.

„Správně," řekl suše Atlan. „A já budu první, kdo nechá otevřít svého ducha, jak tomu říkají."

„Promiňte, pane," namítl John Marshall, „to by měla být moje práce. Jako telepat budu jistě užitečnější."

Arkonidan pánovitě odmítl. „Pokud jde o blokování myšlenek, nejsem o nic horší. Dovědí se jen to, co budu chtít."

„Nech jít Marshalla," naléhal Rhodan. „Přece jen dokáže víc než ty. Nebudu uvádět přesně co, protože super-mozky nás určitě odposlouchávají, ale ty mi rozumíš."

„Dobrá. Tvoje přání je mi rozkazem," usmál se poněkud ironicky Atlan. „Mnoho štěstí, Johne. Nedejte se."

Telepat podal ruku teleportérovi a oba zmizeli.

***

Přistáli v jakési beztvaré šedi. Jednotlivé světelné paprsky, slabé jako dech, prolínaly přes cosi, co John Marshall nijak nechápal.

Ras Čubaj zašeptal: „To je supermozek. Podle Hawkovy teorie sestává z mnoha miliard nervových buněk, které jsou mezi sebou spojeny tenkými nervovými vlákny. Buňky nejsou větší než normální lidské nervové buňky. Proto je v našem kontinuu nevidíme, jen tady, kde se všechno jeví mnohonásobně zvětšené, jsou pro nás viditelné."

John Marshall se nutil ke klidu. Vzrušení mu stahovalo hrdlo tak, že sotva mohl dýchat. Když se otočil k teleportérovi, viděl, že Ras sestává z mnoha vrstev z různého materiálu a mezi nimi prokmitává světlo.

A najednou ucítil, jak se cosi pokouší proniknout do jeho vědomí. Okamžitě je zablokoval.

Pokus byl opakován se stále stoupající intenzitou, pak se mozek vzdal.

„Žádali jsme někoho, kdo nám otevře svého ducha," zaznělo do Marshallova podvědomí.

„Otevřu vám jen natolik, kolik bude nutné k zodpovězení vašich otázek," odpověděl Marshall.

„To nejde," zazněla námitka. „Jak můžeme rozhodnout o vaší vině, když nebudeme znát každou vaši myšlenku?"

„My jsme vás o žádné rozhodnutí neprosili. vy nemáte nejmenší právo soudit jiné bytosti kromě sporného práva, které vám propůjčuje vaše moc."

„Jsi hrdý jako celá tvoje rasa. Ale nejsme to my, kdo zneužil moc, to jste udělali vy. Zabili jste tisíce z nás a to nám dává morální právo vás soudit. Právo síly neuznáváme."

Marshall cítil, že jeho přesvědčení už není tak pevné. To, co řekl supermozek, bylo spravedlivé. Vždyť lidé jednali stejně: Jestliže příslušník jiného národa použil násilí, Pozemšťané jej soudili podle svých zákonů, nikoliv podle jeho.

Přesto v něm zvítězilo vědomí převahy. „Ano," uznal, „jsme hrdí. Dobyli jsme svou domovskou galaxii a chceme porazit nepřítele z druhé galaxie. Proti lidstvu nejste ničím. Propusťte nás. Nedělejte se lepšími, než jsme my."

„Tvoje slova jen potvrzují politováníhodný chybný vývoj, který probíhá podle přírodních zákonů, pokud se jim ponechá volný průběh. Mluvíte o dobývání, ničení, pustošení, o impulzních dělech a transformačních dělech. Chcete, aby se vůči vám dodržovalo právo, ale své bezpráví nevidíte. Dokonce i tehdy, když mluvíte o svém bohu, to děláte jen proto, že se jím zaštiťujete před právem Všehomíra a myslíte si, že s jeho jménem na rtech uniknete trestu. Říkáte, že máte nepřátele, kteří vás chtějí zničit a tím si jen ospravedlňujete svou primitivní touhu po ničení. Jestliže se považujete za něco lepšího než je váš nepřítel, proč se nepokusíte bojovat proti němu zbraněmi ducha? Proč se jej nepokusíte přivést na lepší myšlenky?"

Hlas se odmlčel a Marshall měl čas se zamyslet.

Výsledek byl zdrcující. Před svým vnitřním zrakem viděl jen obrazy zkázy, kterou lidé rozsévali ve jménu lidskosti. Musel uznat, že ve slovech cizí bytosti je mnoho pravdy a že tato bytost má právo jej soudit.

Telepat otevřel své vědomí...

Když se vzpamatoval, ležel na zemi a nad ním se vznášel starostlivý obličej Perryho Rhodana. „Rozsudek..." zašeptal.

„Držel ses skvěle, Johne. Supermozky nás musely osvobodit. Nejspíš jsi je pořádně prohnal!"

„Právě naopak, pane. Ty... Ty cizí bytosti jsou po mravní stránce vysoko nad námi. Obávám se, že než dosáhneme stejné úrovně, bude to ještě dlouhá cesta." A telepaticky, pro ty „cizí bytosti" dodal: „Děkuji, že jste nám k tomu dali příležitost."

***

Před nimi se vyklenula koule pomocné lodi KC-44 a za ní zasvítil sloup žhavého magmatu. Do dunění erupce a vytí větru se vmísil ostrý sykot, který doprovázel odlet obláčků.

Marshall se zastavil. „Oni neznají svůj původ, ale chtěli by pochopit alespoň konec. Kam sahá jejich paměť, je v ní uložena touha po kosmu. Tyto bytosti využívají vzdušné proudy nad kotlinou a nechávají se vynášet až k hranicím atmosféry. Odtamtud se zvedají výš částečně vlastní silou a dílem využívají sil univerza."

„Možná se s nimi ještě někdy setkáme... Někdy, někde," pronesl nezvykle vážně Perry Rhodan.

„Doufám, že ne," řekl Atlan.

„Proč ne?"

„Protože podrývají tvou vůli, ty sentimentální barbare. Máme před sebou jeden nesmírně důležitý úkol: Zničit Mistry ostrovů! Jakmile si jen jedenkrát dovolíme výčitky svědomí, budeme sami zničeni."

„Máš pravdu, Arkonidane," připustil tiše Rhodan. „Ale jen proto, že my lidé zatím nejsme schopni bojovat zbraněmi ducha. Někteří to už umějí-tím myslím naše mutanty ale ostatní jsou stále příliš primitivní. Abys mi dobře rozuměl: Pojem primitivní tady neznamená odsouzení, ale jen míru toho, čeho má být dosaženo." Rezignovaně pokrčil rameny. „S lidstvem nemohu vést duchovní nekrvavý boj."

„Možná člověka podceňujete," vmísil se Omar Hawk. „Konečně jste i vy byl jednou obyčejným majorem US Space Force. A teď?"

Rhodan se zasmál. „Pro dnešek to ukončíme. Možná máte pravdu. Asi bych měl vést méně válek a víc se starat o svou rasu. Ale abych to mohl uskutečnit, musíme se vrátit do reálného času. Pak a to vám slibuju se k tomuto problému vrátím."

***

Vypadalo to, jako by stěny haly sestávaly jen z gigantického přístroje. Nešlo o žádné přehánění, protože hala skutečně ležela uprostřed přístroje, totiž ve velkém palubním pozitronním mozku ultrabojové lodi CREST III.

Tady mohlo být zpracováváno najednou a nezávisle na sobě jedenáct milionů komplexních dotazů. Kapacita pozitroniky byla většinou plně obsazená. Nesčetné vědecké laboratoře na palubě se neustále přetahovaly o volné chvilky. Za normálních okolností zabíralo jen samotné řízení lodi a všechno, co s ním bezprostředně souviselo až třicet procent kapacity. O zbytek se dělilo technické oddělení, plánování výsadkových operací, zásobování a další, víceméně nárazové úkoly.

V tuto dobu bylo 23. června 2404 podle pozemského kalendáře, reálného času 23:00 hod - si celou kapacitu vyžádali dva muži. Jedním byl Perry Rhodan a druhý, který jednal v jeho pověření, doktor Hong Kao, hlavní matematik CRESTU III.

Otázky, společně se všemi nashromážděnými fakty, byly zadány před půl hodinou. Od té doby Rhodan naslouchal jednotvárnému bzučení stabilizačních polí a vodičů, občasnému cvaknutí vypínaných signálních kontrolek, a tomu nevyslovitelnému, nedefinovatelnému fluidu, které inteligentní stroj vyzařoval.

Nemohl se zbavit myšlenek na zážitek s takzvanými strašidelnými oblaky. Zasáhl jej mnohem hlouběji, než si byl zpočátku ochoten připustit. Výčitky oné cizí inteligence jej bolely. V duchu se stále znovu ptal, zda skutečně není možná cesta, která by zajistila existenci lidstva nekrvavým vývojem. Současně cítil, že se tady dotkl hranice, kterou nelze jen tak překročit. V hloubi duše doufal, že se to jednou podaří, jinak by lidstvo muselo ztroskotat...

Ze zamyšlení jej vytrhlo až rytmické klepání raznice. Tisíce barevných kontrolek na něj mrkalo jako žhnoucí oči. Okamžitě se vrátil do skutečnosti.

První se v jeho zorném poli objevil věčně usměvavý obličej šéfmatematika.

„Nuže?" protáhl Rhodan.

„Můžu začít?" dovolil se Hong a když Velký administrátor přikývl, podržel si před očima pásku. „První otázka," řekl. „je z dodaného materiálu možno nesporně vyvodit, že ani inteligence, označovaná jako „strašidelná oblaka", ani Tankani nejsou nepřáteli člověka a konkrétně posádky CRESTU III? Odpověď: Ano.

Druhá otázka: je známá rasa, jejíž příslušníci mají netopýří křídla a mohli by hrát roli v současném relativním časovém bodě? Odpověď: ne.

Třetí otázka: je možné z hlášení Tankana, z obrazu vědomí Tankana a popsaných nepřímých postřehů nadporučíka Hawka soudit, že jde o domorodé obyvatelstvo Pigellu? Odpověď: ne."

Perry Rhodan lehce hvízdl. Hong Kao tázavě vzhlédl a na pokyn opět pokračoval:

„Čtvrtá otázka: „V případě, že třetí dotaz bude zodpovězen negativně, jsou netopýří bytosti v nějakém vztahu k Tefrodům z časové stanice nebo k Mistrům ostrovů? Odpověď: S pravděpodobností čtyřicet tři procenta existuje nepřímý vztah s Mistry ostrovů.

Pátá otázka: Představují jmenovaní cizinci nebezpečí pro CREST III a cíle expedice? Odpověď: S pravděpodobností devadesát osm procent představují smrtelné nebezpečí."

Doktor Hong Kao zvedl hlavu od fólie. „To je všechno, pane."

Perry Rhodan převzal tenké pásky a poděkoval.

Když se vrátil na můstek, dlouho hleděl na panoramatickou obrazovku. Silný vítr hnal nízko visící mraky nad pahorky Severního pohoří a neklidnou hladinu bahenního moře. Ponurou scenérii ozařovaly silné blesky a na horizontu zazářil proud žhavé lávy.

Rhodan bojovně vystrčil bradu. Tohle bylo peklo, ale kdyby venku číhaly tisíce ďáblů, aby zničily CREST III, nikdy se jim to nepodaří!